

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Děčíně rozhodl soudcem Mgr. Vladimírem Divišem ve věci žalobce:

██████████ zastoupeného JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Olivova 2096/4, proti žalovanému: ██████████

██████████ zastoupeného Mgr. Radkem Pokorným, advokátem se sídlem Praha, Karolíny Světlé 301/8,, o vydání bezdůvodné obohacení ve výši 394.282.222,21 Kč s přísl., **t a k t o :**

- I. Žaloba na zaplacení bezdůvodného obohacení ve výši 394.282.222,21 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky za období ode dne 19.02.2014 do zaplacení **s e z a m í t á .**
- II. Žaloba na zaplacení náhrady škody ve výši 394.282.222,21 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky za období ode dne 19.02.2014 do zaplacení **s e z a m í t á .**
- III. Žalobce **j e p o v i n e n** zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 4.284.308,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 31.8.2015 domáhal na žalovaném zaplacení částky ve výši 394.282.222,21 Kč z titulu nároku na vydání bezdůvodného obohacení. V žalobě uvedl, že žalovaný jako provozovatel distribuční soustavy pro elektřinu a žalobce jako zákazník uzavřeli dne 4.11.2010 smlouvu o distribuci č. 10_VVN_5_02729281. Na jejím základě žalovaný poskytuje žalobci službu distribuce elektřiny, tedy dopravu elektřiny do jeho odběrného místa a služby s tím související, za kterou žalobce platí dohodnutou cenu. Cena za distribuci elektřiny je cenou regulovanou podle zákona č. 526/1990 Sb., kdy cenovým orgánem příslušným k regulaci cen je Energetický regulační úřad („ERÚ“). V období od 1.1.2013 do 30.9.2013 žalobce prostřednictvím své 100% dceřiné společnosti [redacted] která ode dne 12.12.2014 vystupuje pod obchodní firmou [redacted] vyrobil celkově 558.924,659 MWh elektřiny. Tato elektřina byla následně ze společnosti [redacted] dodána žalobci prostřednictvím lokální distribuční soustavy, jejímž provozovatelem je samotný žalobce („vlastní dodávky elektřiny“). Žalobce proto v souvislosti s vlastními dodávkami elektřiny nevyužil služby distribuce žalovaného a pro tuto spotřebu elektřiny nesjednal smlouvu o distribuci elektřiny ani s žádným jiným provozovatelem distribuční soustavy. Žalovaný ovšem žalobci vystavil za uvedené období celkem devět faktur, které (vedle dalších poplatků za žalovaným skutečně poskytnuté služby, které žalobce nerozporuje) zahrnují rovněž fakturaci platby složky ceny za distribuci elektřiny na úhradu nákladů spojených s podporou obnovitelných zdrojů energie („OZE“) a kombinované výroby elektřiny a tepla („KVĚT“) („poplatky za OZE a KVĚT“). Z jednotlivých faktur přitom jednoznačně vyplývá, že žalovaný poplatky za OZE a KVĚT fakturoval ve vztahu k vlastním dodávkám elektřiny žalobce, tedy k dodávkám, u nichž žalobce nevyužil služby distribuce žalovaného a tuto elektřinu žalovaný žalobci nedopravil. Žalovaný přitom dle žalobce nemá žádný právní titul účtovat svým zákazníkům poplatky za OZE a KVĚT za elektřinu, pokud nevyužili služby distribuce žalovaného. Konkrétně pak žalovaný v období od 1.1.2013 do 30.09.2013 v jednotlivých měsících vyfakturoval ve vztahu k vlastním dodávkám elektřiny žalobce následující poplatky za OZE a KVĚT: z faktury č. 1000066080 vyplývá, že v lednu 2013 činily vlastní dodávky elektřiny žalobce 72.900,175 MWh, za které žalovaný vyfakturoval poplatek za OZE a KVĚT ve výši 42.500.802,03 Kč bez DPH; z faktury č. 1000074096 vyplývá, že v únoru 2013 činily vlastní dodávky elektřiny žalobce 64.481,226 MWh, za které žalovaný vyfakturoval poplatek za OZE a KVĚT ve výši 37.592.554,76 Kč bez DPH; z faktury č. 1000123321 vyplývá, že v březnu 2013 činily vlastní dodávky elektřiny žalobce 68.443,010 MWh, za které žalovaný vyfakturoval poplatek za OZE a KVĚT ve výši 39.902.274,83 Kč bez DPH; z faktury č. 1000159255 vyplývá, že v dubnu 2013 činily vlastní dodávky elektřiny žalobce 60.892,276 MWh, za které žalovaný vyfakturoval poplatek za OZE a KVĚT ve výši 35.500.196,91 Kč bez DPH; z faktury č. 1000199359 vyplývá, že v květnu 2013 činily vlastní dodávky elektřiny žalobce 59.485,795 MWh, za které žalovaný vyfakturoval poplatek za OZE a KVĚT ve výši 34.680.218,49 Kč bez DPH; z faktury č. 1000244755 vyplývá, že v červnu 2013 činily vlastní dodávky elektřiny žalobce 54.900,998 MWh, za které žalovaný vyfakturoval poplatek za OZE a KVĚT ve výši 32.007.281,83 Kč bez DPH; z faktury č. 1000274688 vyplývá, že v červenci 2013 činily vlastní dodávky elektřiny žalobce 55.605,588 MWh, za které žalovaný vyfakturoval poplatek za OZE a KVĚT ve výši 32.418.057,80 Kč bez DPH; z faktury č. 1000318462 vyplývá, že v srpnu 2013 činily vlastní dodávky elektřiny žalobce 62.007,602 MWh, za které žalovaný vyfakturoval poplatek za OZE a KVĚT ve výši 36.150.431,97 Kč bez DPH; a z faktury č. 1000350587 vyplývá, že v září 2013 činily vlastní dodávky elektřiny žalobce 60.207,989 MWh, za které žalovaný vyfakturoval poplatek za OZE a KVĚT ve výši 35.101.257,59 Kč

bez DPH. Žalovaný tak za měsíce leden až září 2013 ve vztahu k vlastním dodávkám elektřiny žalobce ve výši 558.924,659 MWh vyfakturoval poplatky za OZE a KVĚT v celkové výši 325.853.076,21 Kč bez DPH. Vedle toho žalovaný žalobci z této částky vyúčtoval 21% DPH v celkové výši 68.429.146,00 Kč. Celkově tedy žalobce žalovanému ve vztahu k vlastním dodávkám elektřiny vyfakturoval poplatky za OZE a KVĚT v celkové výši 394.282.222,21 Kč včetně DPH.

Žalobce jednotlivé fakturované částky včetně poplatků za OZE a KVĚT za měsíce leden až září 2013 žalovanému uhradil. Následně dospěl žalobce k závěru, že žalovaný v souvislosti s vlastními dodávkami elektřiny žalobce neposkytl žalobci žádnou distribuční službu a že poplatky za OZE a KVĚT za elektřinu, která nebyla předmětem distribuce ze strany žalovaného, vůbec neměla být žalobci fakturována. Proto úhrada fakturovaných poplatků za OZE a KVĚT v tomto rozsahu představuje bezdůvodné obohacení žalovaného. Žalobce z toho důvodu zaslal žalovanému výzvu k vydání bezdůvodného obohacení ze dne 11.2.2014. Žalovaný na tuto výzvu odpověděl dopisem ze dne 13.3.2014. Vydání bezdůvodného obohacení odmítl s odůvodněním, že tyto částky byly vyúčtovány v souladu s obecně závaznými právními předpisy a následně byly vyplaceny OTE.

Bezdůvodné obohacení žalovaného spočívá ve fakturaci poplatků za OZE a KVĚT v období od 1.1.2013 do 30.9.2013, a to ve vztahu k vlastním dodávkám elektřiny žalobce, pro které žalobce nevyužil služby distribuce žalovaného. Oprávnění provozovatele distribuční soustavy vybírat od svých zákazníků poplatky za OZE a KVĚT v uvedeném období vyplývalo ze zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů ve znění účinném do 01.10.2013 („ZoPZE“). Finanční prostředky získané z poplatků za OZE a KVĚT jsou provozovatelem distribuční soustavy převáděny na společnost OTE, a.s. jako operátora energetického trhu, který pak tyto finanční prostředky přerozděluje jednotlivým výrobcům podporované elektřiny. Z § 28 odst. 1 ve spojení s § 13 odst. 1 ZoPZE přitom vyplývá, že finanční prostředky na podporu elektřiny, včetně poplatků za OZE a KVĚT, tvoří složku ceny za distribuci elektřiny. To znamená, že provozovatel distribuční soustavy je oprávněn svým zákazníkům fakturovat poplatky za OZE a KVĚT pouze za poskytnutou službu distribuce elektřiny, tedy v rámci úhrady ceny za poskytnutou službu distribuce elektřiny. Provozovatel distribuční soustavy proto nemá oprávnění účtovat svým zákazníkům poplatky za OZE a KVĚT, pokud tyto nejsou součástí ceny za distribuci elektřiny, tedy pokud zákazník nevyužil služby distribuce provozovatele distribuční soustavy. Provozovatel distribuční soustavy proto např. nesmí účtovat poplatky za OZE a KVĚT svému zákazníkovi ve vztahu k elektřině, kterou si zákazník sám vyrobil a sám si ji i distribuuje. Tento závěr byl navíc pravomocně potvrzen i ERÚ v jeho nedávných rozhodnutích z července 2015 (rozhodnutí ve sporu mezi společnostmi [redacted]).

V předmětném případě je přitom zřejmé, že žalovaný fakturoval žalobci poplatky za OZE a KVĚT ve vztahu k vlastním dodávkám elektřiny žalobce, které logicky neprošly distribuční soustavou žalovaného. To znamená, že žalovaný nebyl oprávněn žalobci fakturovat jakékoliv platby za distribuci, a tedy ani poplatky za OZE a KVĚT, které byly podle ZoPZE součástí ceny za distribuci. Vlastní dodávky elektřiny totiž nikdy nebyly dodávány prostřednictvím distribuční soustavy žalovaného, a nikdy se tak nemohly stát předmětem smlouvy ani fakturace mezi žalobcem a žalovaným. Žalovaný proto v období od 1.1.2013 do 30.09.2013 fakturoval žalobci poplatky na OZE a KVĚT bez právního důvodu, čímž se na úkor žalobce bezdůvodně obohatil v celkové výši 394.282.222,21 Kč včetně DPH. Je proto povinen bezdůvodné obohacení v plném rozsahu vydat.

Žalovaný navrhnul žalobu v celém rozsahu zamítnout, když uvedl, že pokud se žalobce odvolává na rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „ERÚ“) sp. zn. OLP/15168/2013-ERÚ (dále jen „Rozhodnutí ERÚ“), tak ERÚ se v Rozhodnutí ERÚ vůbec nezabýval situací, kdy docházelo k (jakékoliv) distribuci elektřiny, nýbrž výlučně situací, kdy k žádné distribuci elektřiny nedocházelo. Samotný žalobce v úvodu své žaloby uvádí, že elektřina, kterou vyrobil, byla distribuována. Z uvedeného důvodu není v této věci možné Rozhodnutí ERÚ a jeho závěry, se kterými se Žalovaný v žádném případě neztotožňuje a považuje je za zcela nesprávné a Rozhodnutí ERÚ za překvapivé, aplikovat na nynější řízení.

Žalovaný podrobně popsal vývoj právní úpravy v dané oblasti a dospěl k závěru, že systém úhrady na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny (dále jen „úhrada za POZE“) v období od 1.1.2013 do 30.9.2013 plně navazuje na předchozí právní úpravu účinnou do 31. prosince 2012, kdy tuto oblast upravoval zákon č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Zákon o podpoře“). Zákon o podpoře byl ve vztahu k úhradě za POZE prováděn Vyhláškou Energetického regulačního úřadu č. 541/2005 Sb., o Pravidlech trhu s elektřinou ve znění do 31. prosince 2012 (dále jen „Pravidla“), kdy povinnost provádět úhrady za POZE z vlastní spotřeby elektřiny vyplývala z ustanovení § 33 odst. 2 Pravidel. Pro období od 1.1.2013 do 30.9.2013 dovozuje povinnost odvádět úhradu za POZE z vlastní spotřeby elektřiny z ustanovení § 28 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění novely č. 407/2012 Sb. (dále jen „Zákon o POZE“) ve spojení s vyhláškou Energetického regulačního úřadu č. 140/2009 Sb., o způsobu regulace cen v energetických odvětvích a postupech pro regulaci cen, ve znění vyhlášky č. 348/2012 Sb., kterou se mění vyhláška č. 140/2009 Sb., o způsobu regulace cen v energetických odvětvích a postupech pro regulaci cen, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Vyhláška o způsobu regulace“), a to zejména z obsahu regulačního vzorce obsaženého v příloze č. 6 Vyhlášky. Správnost názoru žalovaného v tomto směru dle něj podporuje rovněž obsah výkladového stanoviska ERÚ č. 2/2013 ze dne 11. července 2013 (dále jen „Stanovisko ERÚ“, jehož přílohou je Stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu ke zpoplatnění spotřeby elektřiny příspěvkem na podporované zdroje elektřiny. Pro období od 1.10.2013 pak povinnost odvádět úhradu za POZE z vlastní spotřeby elektřiny výslovně plyne z ustanovení § 28 odst. 4 Zákona o POZE, ve znění účinném ode dne 2. října 2013. Žalovaný uvedl, že právní předpisy účinné před 1. lednem 2013 a po 1. říjnu 2013 stanovily, že úhrada za POZE má být hrazena i za vlastní spotřebu elektřiny. V mezidobí sice došlo ke změně relevantní právní úpravy, ze žádného z dokumentů, které změnu relevantní právní úpravy zdůvodňovaly, však neplyne zájem zákonodárce na změně rozsahu subjektů a druhu elektřiny, za kterou se úhrada za POZE má hradit. Nejenom tedy dle historického výkladu je tak jednoznačně nutné dospět k závěru, že úhrada za POZE měla být žalobcem prováděna i v období leden 2013 až září 2013.

Žalovaný dále podrobil právní úpravu teleologickému výkladu, když připustil nejasnost ustanovení § 28 odst. 1 Zákona o POZE účinného v období od 1.1.2013 do 30.9.2013 ve znění: „Operátor trhu má právo na úhradu nákladů spojených s podporou elektřiny a provozní podporou tepla. Tyto náklady jsou operátorovi trhu hrazeny provozovatelem regionální distribuční soustavy a provozovatelem přenosové soustavy z finančních prostředků, které tvoří složku ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny...“. Z ustanovení § 28 odst. 1 Zákona o POZE je dle žalovaného zřejmé, že operátorovi trhu vzniká právo na úhradu POZE. Tyto náklady hradí provozovatel

distribuční soustavy a provozovatel přenosové soustavy. Ustanovení nicméně nestanoví tuto povinnost pro přímo určenou skupinu osob za současného vyloučení osob jiných. Pouze uvádí, že úhrada za POZE je součástí finančních prostředků, které tvoří složku ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, tedy stanoví tuto povinnost v jejím nejobecnějším pojetí. Z ustanovení je patrný především důraz na „krytí nákladů spojených s podporou elektřiny“ reflektující účel vyúčtování POZE, kterým je podpora obnovitelných zdrojů, s níž je však zároveň spojena souvztažná potřeba krytí těchto nákladů. Skutečnými náklady operátora trhu je součet celkových vyplacených finančních prostředků dle Zákona o POZE, přičemž operátor trhu prostředky získává rovněž prostřednictvím úhrad provozovatele regionální distribuční soustavy a provozovatele přenosové soustavy na základě vyúčtování podpory elektřiny.

Účelem zákona o POZE je především podpora a využití obnovitelných zdrojů a zvyšování podílu obnovitelných zdrojů na spotřebě primárních energetických zdrojů k dosažení stanovených cílů stanovených EU v zájmu ochrany klimatu a ochrany životního prostředí, primárně pak promítnutí Směrnice č. 2009/28/ES 2009 o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů. Základním úkolem Směrnice je nastavení legislativního rámce pro postupné zvyšování využívání podpory obnovitelných zdrojů. Cílem ustanovení § 28 zákona o POZE je získání peněžních prostředků pro následné závazné naplňování cílů, na nichž je založen Zákon o POZE a které vycházejí z právních předpisů EU. Zákazníci ve smyslu Zákona o POZE jsou recipienty uvedené podpory, je tudíž zcela spravedlivé, aby nesli část nákladů na získávání této podpory, a to prostřednictvím úhrady za POZE. Naopak by bylo zcela jistě nespravedlivé, kdyby tyto náklady nesli pouze někteří ze zákazníků, kteří ale jinak v plném rozsahu využívají výhod podpory. Uvedené rozdíly by vedly k diskriminaci zákazníků, kteří byli nuceni úhradu za POZE zaplatit, oproti zákazníkům, kteří by tuto povinnost neměli. Žalovaný má tudíž za to, že ustanovení je třeba chápat ve výše uvedeném zákonem předpokládaném obecném smyslu. V případě nejasnosti ustanovení, lze na základě účelu relevantních právních norem dospět k závěru, že uvedená povinnost náleží všem zákazníkům, což je zároveň spravedlivým a nediskriminujícím řešením.

Pokud zákon o POZE neukládá povinnost přímé úhrady ve prospěch operátora trhu žádnému jinému subjektu než provozovatelům regionální distribuční soustavy a provozovatelům přenosové soustavy, je logické, že právě i žalovaný musel úhradu za POZE od subjektů povinných takové úhrady provádět vybírat. Regulační vzorec zakotvený v příloze č. 6 vyhlášky o způsobu regulace počítal s tím, že úhrada za POZE se bude vztahovat i na vlastní spotřebu elektřiny. Žalovaný tak v období od 1. ledna 2013 do 1. října 2013 nečinil nic jiného, než že postupoval v souladu s pro něj závaznou, relevantní právní úpravou, kterou si, i s ohledem na znění podzákonných předpisů, Stanoviska MPO a Stanoviska ERÚ interpretoval tak, že úhrada za POZE má být hrazena i z vlastní spotřeby elektřiny. Je zcela zjevné, že totožný právní názor zastával i žalobce, který žalovaným předkládané faktury řádně hradil a ve vztahu k výši úhrady za POZE proti těmto neměl námitek.

Dále žalovaný namítá, že žalobce sám v žalobě připouští, že „elektřina byla distribuována prostřednictvím lokální distribuční soustavy“, avšak žádným způsobem nedokládá a neprokazuje, že elektřinu, o níž tvrdí, že ji přepravil sám, skutečně sám i spotřeboval.

Žalovaný postupoval při účtování úhrady POZE ve vztahu k žalobci v souladu s ustanovením § 2 odst.1 vyhlášky o stanovení způsobu a termínu účtování a hrazení složky ceny za přenos elektřiny, přepravu plynu, distribuci elektřiny a plynu na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, decentrální výroby elektřiny a biometanu a o provedení některých dalších ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie (vyhláška o zúčtování), která byla

účinná od 1. ledna 2013 do 1. října 2014 (dále jen „Vyhláška o zúčtování“) a vyúčtoval složku ceny za distribuci elektřiny na úhradu POZE žalobci jako provozovateli lokální distribuční soustavy za množství elektřiny, za které se úhrada za POZE hradí, a to prostřednictvím faktur, které žalobce měsíčně zasílal, když údaje pro fakturaci žalovanému sděloval žalobce, a to prostřednictvím jednotlivých měsíčních výkazů. Žalobce Žalovaným zasílané faktury bez dalšího hradil. Žalovaný pak finanční prostředky (úhradu za POZE) získané od žalobce v souladu s ustanovením § 13 odst. 1 Zákona o POZE odvedl na základě faktury, kterou mu tento vystavil, operátorovi trhu. Žalovaný tedy finanční prostředky, které od žalobce obdržel jako úhradu za POZE, obratem převedl na operátora trhu s tím, že částku DPH ve výši 21% odvedl státu. Žalovaný tak nebyl konečným, příjemcem úhrady za POZE, a proto je přesvědčen, že není v řízení o žalobě pasivně věcně legitimovaný, neboť byl pouhým prostředníkem při získávání a následném přeposílání úhrady za POZE od zákazníků ve prospěch operátora trhu. Na podporu tohoto tvrzení uvedl řadu rozhodnutí Nejvyššího soudu (např. rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 2552/2011, ze dne 19. 7. 2012).

Jako argument pro zamítnutí žaloby uvedl žalovaný rovněž skutečnost, že pokud by se skutečně na straně žalovaného jednalo o bezdůvodné obohacení, nelze zpochybnit, že žalovaný jednal v roce 2013 ve vztahu k úhradám za POZE v dobré víře, a proto by jej v souladu s ustanovením § 3000 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, neměla povinnost k vydání bezdůvodného obohacení postihnout.

Žalovaný dále zpochybnil oprávněnost nároku žalobce v rozsahu DPH ve výši 21 %, tedy oprávněnost požadavku v rozsahu částku 68.429.146,- Kč, když ohledně této částky nepochybně žalobce jako registrovaný plátc DPH v rámci své ekonomické činnosti uplatnil odpočet daně v souladu s § 72 a násl. zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“). O uvedenou částku tak byla ponížena daňová povinnost žalobce, a žalobce tedy tuto částku ve prospěch státu nehradil, když tato částka mu tak byla prostřednictvím odpočtu DPH v souladu s daňovými předpisy de facto vrácena zpět.

Žalobce v podání ze dne 21.12.2015 k výhradám žalovaného uvedl, že rozhodnutí Energetického regulačního úřadu („ERÚ“), ve kterých ERÚ pravomocně potvrdil, že v období mezi 1.1.2013 a 30.09.2013 („rozhodné období“) distribuční společnosti nebyly oprávněny fakturovat složku ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny („složka ceny za POZE“) za vlastní spotřebu elektřiny, při nichž nedochází k užití služby distribuce poskytované distribuční společnostmi na základě smlouvy o distribuci elektřiny (konkrétně rozhodnutí ERÚ sp.zn. OLP/15168/2013-ERU a sp.zn. OLP-11353/2013-ERU nelze z pohledu žalovaného považovat za překvapivá. Jedná se pak o pravomocná rozhodnutí o nejen skutkově ale i z právního hlediska identických záležitostech, která vydal jediný správní orgán, jenž je v České republice příslušný v těchto věcech rozhodovat. Soud by tak měl dle § 135 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v této předběžné otázce vyjít ze závěrů těchto rozhodnutí. ERÚ pak v těchto svých rozhodnutích definoval lokální spotřebu jako takovou spotřebu, kdy výrobce (i) sám elektřinu vyrobí, (ii) sám ji spotřebuje, aniž byla dodána do distribuční soustavy třetího subjektu a (iii) není tak využito služby distribuce na základě smlouvy o distribuci. Právním titulem k fakturaci složky ceny za POZE je podle ERÚ poskytnutí služby distribuce elektřiny na základě smlouvy o distribuci elektřiny. Jak přitom žalobce detailně doložil již v žalobě, elektřinu tvořící vlastní dodávky, které jsou předmětem sporu, si žalobce (i) sám vyrobil, (ii) sám spotřeboval, (iii) tato elektřina nikdy nebyla dodána do distribuční soustavy žalovaného a (iv) pro tyto dodávky nikdy nebyla uzavřena smlouva o distribuci a v konečném důsledku tedy nebylo využito služeb distribuce žalovaného.

Pokud žalovaný argumentuje historickým a teleologickým výkladem rozhodné právní úpravy, kdy dochází k nelogickému závěru, že v rozhodném období se povinnost hradit složku ceny za POZE vztahovala i na lokální spotřebu výrobců, ačkoliv právní předpisy tuto povinnost v rozhodném období vůbec nestanovily, namítá žalobce, že zákon č. 180/2005 Sb. (dále jen zákon o podpoře popř. ZoPOZE) pozbyl účinnosti k 1.1.2013 a ustanovení § 33 odst. 2 Pravidel sám ERÚ vyhláškou č. 438/2012 Sb. zrušil a předmět jeho úpravy nebyl do ZoPOZE ani do žádného podzákoného právního předpisu účinného od 1.1.2013 nijak přejat. Byl tedy k 1.1.2013 bez náhrady zrušen. Pokud zákonodárce nebo zmocněný podzákonný právo tvůrce některé dosud výslovně upravované právo či povinnost novou právní úpravou bez náhrady zruší, nelze z toho dovozovat nic jiného než zákonodárcův záměr toto právo/povinnost zrušit. Jakýkoliv jiný výklad je čistě účelová spekulace. Žalovaný tedy na jednu stranu připouští, že povinnost úhrady složky ceny za POZE z vlastní spotřeby elektřiny byla právními předpisy upravena pouze v období před 1.1.2013 a po 1.10.2013 a potvrzuje, že v rozhodném období žádné účinné právní předpisy tuto povinnost nestanovily, avšak následně aby tuto povinnost dovodil, uvádí velmi komplikovanou a nesmyslnou konstrukci údajné kontinuity právních předpisů, kterou dochází k nepřipustnému rozšiřujícímu výkladu, jímž adresátům normy ukládá více povinností, než stanoví ZoPOZE či jiný zákon. Výklad žalovaného pak vede k nepřipustnému rozšiřujícímu výkladu zákona. Pokud žalovaný dovozuje existenci povinnosti hradit složku ceny za POZE i ve vztahu k lokálně spotřebované elektřině pouze z toho, že tato povinnost byla právní úpravou stanovena v období před a po rozhodném období, namítá žalobce, že kdyby povinnost úhrady složky ceny za POZE z lokální spotřeby existovala již od 1.1.2013, neměl by zákonodárce jediný důvod k novelizaci § 28 odst. 4 ZoPOZE, která nabyla účinnosti dne 2.10.2013. Tato novelizace již povinnost úhrady platby za POZE z lokální spotřeby do zákona zavedla, a to jako peněžitou povinnost ex lege bez vazby na plnění poskytnuté na základě smlouvy o distribuci elektřiny. Změna právní úpravy byla zřejmá již jenom z toho, že se od 2.10.2013 nejednalo o složku ceny za distribuci elektřiny, ale o „cenu na úhradu nákladů spojených s podporou elektřiny“, a v § 28 odst. 4 ZoPOZE stanovil, které subjekty a v jakých případech byly povinny tuto platbu hradit.

Teleologický výklad žalovaného dovozuje existenci povinnosti úhrady složky ceny za POZE z lokální spotřeby výhradně na základě podzákonných norem a je tedy v příkrém rozporu s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen LZPS), podle něhož povinnosti mohou být ukládány na základě zákona a v jeho mezích, a čl. 11 odst. 6 LZPS, podle kterého daně a poplatky lze ukládat pouze na základě zákona. ERÚ není orgánem oprávněným ke stanovení poplatků ani daní. ERÚ je zmocněn pouze k regulaci cen podle zákona č. 526/1990 Sb., zákon o cenách („Zákon o cenách“). Ten v § 1 odst. 2 písm. a) definuje cenu jako peněžní částku sjednanou při nákupu a prodeji zboží. Pod pojem zboží spadají dle § 1 odst. 1 Zákona o cenách také služby. Z logiky věci tedy není možný takový teleologický výklad, podle kterého by se složka ceny za distribuci měla hradit bez sjednání nákupu služby distribuce. Naopak z něj jednoznačně plyne, že složku ceny za POZE/distribuci je možné fakturovat jen tehdy, pokud je skutečně poskytnuta služba distribuce na základě smlouvy o distribuci, neboť jediné v tomto případě může ERÚ stanovit výši složky ceny za POZE postupem podle Zákona o cenách. K poskytnutí této služby a ani k uzavření smlouvy o distribuci elektřiny, kterou si žalobce sám vyrobil a spotřeboval, však v předmětném případě nedošlo a ani dojít nemohlo.

Pokud pak jde o vyhlášku ERÚ č. 140/2009 Sb. (dále jen Vyhláška o způsobu regulace), jejím adresátem nebyl provozovatel distribuční soustavy, ale sám ERÚ, který si prostřednictvím vyhlášky o způsobu regulace sám pro sebe stanovil, jak bude rozhodovat o cenách a co bude

brát v potaz. Dovození povinnosti pouze na základě takové nerelevantní podzákonné normy, zvláště v situaci, kdy údajná povinnost není stanovena zákonem a ani na základě zákonného zmocnění, je v rozporu s čl. 4 odst. 1 LZPS. I kdyby se tedy čistě teoreticky uplatila žalovaného účelová verze teleologického výkladu, nelze takový příkrý rozpor s čl. 4 odst. 1 LZPS teleologickým výkladem překonat. Pokud jde o Stanovisko ERÚ, sám ERÚ jej pro vnitřní rozporuplnost a neaplikovatelnost v praxi zrušil, když v jednom ze svých shora uvedených rozhodnutích uvedl, že „na základě uvedeného stanoviska se nevyvinula žádná ustálená rozhodovací praxe, která by ERÚ zavazovala“.

Pokud žalovaný argumentuje údajnou "nespravedlností" úpravy v případě, pokud by stanovovala, že by pouze někteří zákazníci nesli náklady spojené s úhradou složky ceny za POZE, namítá žalobce, že v rozhodném období nebyl žalobce zákazníkem ve vztahu k jím vyrobené a lokálně spotřebované elektřině ve smyslu ZoPOZE. Definici pojmu Zákazník obsahuje § 2 odst. 2 písm. a) bod. 17 Energetického zákona, který Zákazníka označuje jako osobu, která nakupuje elektřinu pro své vlastní konečné užití v odběrném místě. Je zřejmé, že jestliže si žalobce elektřinu sám vyrobil, spotřeboval a nevyužil pro tuto elektřinu služeb distribuce jiného subjektu na základě smlouvy o distribuci, nemohl být osobou, která nakupuje elektřinu ve smyslu § 2 odst. 2 písm. a) bod 17 Energetického zákona. Tvzení žalovaného, že žalobce byl zákazníkem ve smyslu Energetického zákona, je tedy nepravdivé. Ačkoliv se žalovanému může právní úprava v rozhodném období zdát jako nespravedlivá či diskriminační, nelze na základě této subjektivní domněnky dovozovat či rozšiřovat jakoukoliv povinnost na jiné subjekty než na ty, kterým ji výslovně uloží zákon. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu ČR, „je vždy odpovědností státu a konkrétně moci zákonodárné, pokud rozhodne, že určité skupině subjektů poskytne méně výhod než jiné, pokud se takové rozdílné zacházení opírá o legitimní důvod a není učiněno na základě libovůle. Jakékoliv dovozování povinnosti pouze na základě výkladu podzákonných právních předpisů bez zřejmého zákonného zmocnění je vyloučené. To platí tím spíše v situaci, kdy se jedná o podzákonné normy, jejichž adresátem není ani žalobce a ani žalovaný. Je tedy zřejmé, že tento extenzivní výklad žalovaného je v rozporu s čl. 4 odst. 1, resp. čl. 11 odst. 6 LZPS.“

Dle žalobce žalovaný ve své argumentaci vůbec nezohledňuje závěry ERÚ vyplývající ze shora citovaných rozhodnutí ohledně právního titulu, na základě kterého byly dotčené subjekty v rozhodném období povinny složku ceny za POZE hradit. Právě otázka právního titulu je však klíčová pro určení existence jakékoliv povinnosti. Jak ERÚ uvedl v rozhodnutích, dostatečným právním titulem může být pouze právní norma nebo soukromoprávní závazek. Dle názoru ERÚ uvedeného v jeho rozhodnutích „ZoPOZE v rozhodném období nevymezoval povinné subjekty, které jsou povinny složku ceny za POZE hradit. Zákon tedy uváděl konkrétní právní povinnost, ale nevymezoval již personální okruh jejích adresátů.“ Žádná právní norma tedy nebyla v rozhodném období právním titulem, který by stanovoval povinnost hradit složku ceny za POZE z lokální spotřeby. ERÚ dále uvedl, že titulem, který v rozhodném období stanovoval povinnost hradit složku ceny za POZE, byla pouze smlouva o distribuci elektřiny ve smyslu § 50 odst. 1 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů („energetický zákon“). Tato smlouva však nebyla uzavřena ve vztahu k elektřině spotřebované lokálně. Jestliže mezi žalobcem a žalovaným neexistovala pro dodávky elektřiny v rámci lokální spotřeby žádná smlouva o distribuci, neexistoval logicky ani žádný právní titul, na jehož základě byl žalovaný v rozhodném období oprávněn složku ceny za POZE z lokální spotřeby po žalovaném fakturovat. Jestliže tedy žalovaný po žalobci nárokoval uhrazení platby složky ceny za POZE z lokální spotřeby, tedy elektřiny nedodané

distribuční soustavou žalovaného, aniž existoval právní titul, který by ho k tomuto opravňoval, bezdůvodně se obohacoval na úkor žalobce. Šlo přitom o bezdůvodné obohacení na základě plnění bez právního důvodu.

Žalobce dále namítnul nesprávnost aplikace zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále NOZ), při posuzování bezdůvodného obohacení ze strany žalovaného, když tento zákon nabyl účinnosti až dne 1.1.2014, zatímco rozhodné období trvalo od 1.1.2013 do 30.9.2013.

V otázce absence pasivní legitimace žalovaného žalobce namítnul, že ani jeden z rozsudků citovaných ze strany žalovaného není pro předmětný případ relevantní. Pokud žalovaný operátorovi trhu skutečně hradil i další platby, nejenom z příjmu z plateb složky ceny za distribuci elektřiny (což dosud navíc ani neprokázal), jednal vůči operátorovi trhu bez právního důvodu. Neexistoval tedy žádný právní titul, na základě kterého byl žalovaný oprávněn po žalobci platby složky ceny za POZE za elektřinu, kterou nedodal svojí distribuční soustavou nebo kterou nedodal žalobce jiným zákazníkům na základě smlouvy o distribuci elektřiny, požadovat. Jedná se tedy o zcela odlišnou situaci, a proto žalovaným uvedená rozhodnutí nejsou aplikovatelná na předmětný případ.

Pokud žalovaný argumentuje neoprávněností požadavku žalobce v rozsahu DPH, žalobce namítá, že vydáním bezdůvodného obohacení se rozumí vydání všeho, co obohacený přijal bez právního důvodu bez ohledu na cokoli dalšího. Skutečnost, že žalobce získal DPH zpět v rámci odpočtu, nebrání vzniku bezdůvodného obohacení. Jelikož totiž žalovanému ve skutečnosti nevzniklo právo na fakturaci DPH, logicky nebyl ani žalobce oprávněn provést odpočet DPH. V důsledku toho má tedy žalobce dluh na dani a žalovaný má ve vztahu ke státu naopak nárok na navrácení přeplatku na dani.

Žalovaný pak v obsáhlém vyjádření ze dne 29.4.2016 k navzájem sporným otázkám doplnil své názory na problematiku bezdůvodného obohacení a účelu příspěvku POZE. Podrobně se zabýval obsahem důvodové zprávy k Novele Zákona o podpoře. Uvedl, že ze Zákona o podpoře, důvodové zprávy ani žádného právního předpisu nevyplývá, že by se provozovatel regionální distribuční soustavy měl vlastními finančními zdroji podílet na úhradě podpory výroby elektřiny. Celý systém podpory byl nastaven takovým způsobem, že veškeré finanční prostředky, které byly potřeba na poskytování podpory oprávněným subjektům, musely být získány ze dvou zdrojů: státního rozpočtu a Příspěvků POZE. Příspěvek POZE pak představuje vyrovnávací příspěvek, který měl distributorovi elektřiny pokrýt náklady spojené s výplatou podpory výrobcům elektřiny. Dále žalovaný na podporu svých závěrů vyložil vývoj a specifikaci rozhodné právní úpravy. Na základě svého rozboru pak dovodil, že zákonodárce rozhodně nezamýšlel v oblasti financování podpory provádět v období od 1.1.2013 oproti období předcházejícímu jakékoli změny. Žalovaný nevykládá, že krátké období, pro které Příspěvek POZE ve vztahu k vlastní výrobě elektřiny nevyplýval ze zákona přímo, mohlo nanejvýš existovat z důvodu opomenutí zákonodárce. Právní předpisy přitom Příspěvek POZE za vlastní spotřebu elektřiny předpokládaly v každém období legislativních změn, a to v souladu se smyslem a účelem právní úpravy financování, kterým je získání finančních prostředků na financování podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů a spravedlivému rozložení nákladů na toto financování. Dále žalovaný ve vyjádření dospěl k závěru, že výklad právních předpisů odporující názoru žalovaného, že Příspěvek POZE měl být ve vztahu k vlastní spotřebě hrazen i v rozhodném období, by ve svém důsledku vedl ke stavu, který by byl v rozporu s ústavním pořádkem, neboť by založil nespravedlivou diskriminaci mezi spotřebiteli elektřiny a i jinými subjekty v rámci lokální distribuční soustavy provozované

žalobcem. Žalovaný dále ve vyjádření ve vztahu k částce 68.429.146,- Kč představující DPH ve výši 21 % odvedené žalovaným z částek vyúčtovaných žalobci, jejichž vrácení se žalobou domáhá, uplatnil kompenzační námitku s poukazem na to, že tuto částku žalovaný řádně odvedl správci daně na základě zákonem mu uložené povinnosti dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, a proto takto vynaložený náklad lze chápat jako nutný náklad ve smyslu ustanovení § 458 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Žalovaný dále rozvedl úvahy o tom, že případné rozhodnutí o přiznání nároku žalobci by bylo rozporné s veřejným zájmem. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že rozhodnutí ERÚ, které žalobce na podporu svého nároku cituje bylo vydáno na základě skutkově odlišných okolností, a nelze tedy na jeho základě dovozovat stejný závěr pro předmětný spor mezi žalobcem a žalovaným. Ve sporu, na základě něhož bylo rozhodnutí ERÚ vydáno, se ERÚ nezabýval distribucí elektřiny, která je ve sporu mezi žalobcem a žalovaným přítomna. Proto dovozuje neaplikovatelnost rozhodnutí ERÚ v nynější věci. Žalovaný závěrem svého vyjádření namítá, že sám žalobce v žalobě uvedl, že předmětnou elektřinu v rozhodném období vyrobila společnost [REDAKCE] a nikoliv žalobce. Žalovaný je pak toho názoru, že žalobce jako provozovatel lokální distribuční soustavy distribuuje elektřinu v rámci lokální distribuční soustavy jiným subjektům, když z jím předložených měsíčních výkazů nevyplývá skutečnost, že by žalobce distribuoval a spotřebovával elektřinu v [REDAKCE] žalobce sám.

V podání zástupce žalobce ze dne 25.7.2016 ve spojení s podáním zástupce žalobce ze dne 5.8.2016 žalobce odstranil dosavadní vadu žalobního petitu, když určitým způsobem doplnil, že se nároku domáhá včetně úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 394.282.222,21 Kč od 19.2.2014 do zaplacení. Současně pak navrhnul změnu žalobního návrhu, když se nově domáhá, aby soud uložil shora uvedenou částku včetně příslušenství v podobě úroku z prodlení buď na základě doposud uváděných žalobních tvrzení z titulu práva na vydání bezdůvodného obohacení anebo aby ji uložil žalovanému k zaplacení z důvodu práva na náhradu škody, kterého se žalobce domáhá na základě dosud uváděných skutečností ve spojení s tvrzením, že pokud žalovaný v pozici subjektu vykonávajícího v oblasti výběru poplatků POZE přeneseně vůli státu v rozhodném období překročil meze svého zákonného zmocnění a složku ceny distribuce za POZE žalobci vyúčtoval, dopustil se porušení právní povinnosti, v důsledku čehož vznikla na straně žalobce škoda v žalobě uvedené výši. Soud takovouto změnu žaloby, v níž shledával domáhání se eventuálního žalobního návrhu (z titulu nároku na náhradu škody) pro případ, že nebude úspěšný s primárním návrhem (z titulu nároku na vydání bezdůvodného obohacení), připustil v usnesení č.j. 19C 359/2015-435 ze dne 10.8.2016.

Na základě provedeného dokazování dospěl soud k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Z výpisu z obchodního rejstříku žalovaného (srov. č.l. 28) ve spojení s níže uvedenými smlouvami má soud za prokázané, že žalovaný měl nejméně v rozhodném období od 1.1.2013 do 30.9.2013 oprávnění k podnikání v oblasti distribuce elektřiny.

Ze Smlouvy o distribuci č. 10_VVN_5_02729281 ze dne 4.11.2010 (dále jen smlouva o distribuci) a jejích příloh (srov. č.l. 31 – 33) má soud za prokázané, že na základě této smlouvy uzavřené žalovaným jako provozovatelem distribuční soustavy a žalobcem jako konečným zákazníkem se žalovaný zavázal poskytovat s účinností od 4.11.2010 na dobu neurčitou žalobci distribuci elektřiny a zajistit systémové služby (včetně souvisejících služeb a plateb OTE) do odběrného místa č. MS: [REDAKCE]

████████████████████ a žalobce se zavázal uhradit žalovanému řádně a včas cenu distribučních služeb a související platby určené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu. V souladu s článkem III. odst. 3 smlouvy o distribuci se distribuční služby měly poskytovat rovněž podle smlouvy o připojení zařízení oprávněného zákazníka k distribuční soustavě, kterou dne 6.10.2004 uzavřel žalobce s žalovaným ještě pod označením ██████████ Zejména přílohy této smlouvy řeší podrobnosti vymezení odběrného místa (srov. smlouva na č.l. 213 a 234 a její přílohy na č.l. 220-223 a 237-239)

Dle § 2 odst. 1 písm. o) vyhlášky č. 541/2005 Sb., o pravidlech trhu s elektřinou, zásadách tvorby cen za činnosti operátora trhu s elektřinou a provedení některých dalších ustanovení energetického zákona (dále jen vyhláška o pravidlech trhu s elektřinou) účinného mimo jiné v rozhodném období od 1.1.2013 do 30.9.2013 regionální distribuční soustavou je distribuční soustava přímo připojená k přenosové soustavě. Dle § 2 odst. 1 písm. f) této vyhlášky je pak lokální distribuční soustavou distribuční soustava, která není přímo připojena k přenosové soustavě.

Mezi účastníky řízení bylo nesporné, že žalovaný je provozovatelem regionální distribuční soustavy (dále jen RDS), k níž je připojena lokální distribuční soustava (dále jen LDS) provozovaná žalobcem.

Z podání žalovaného ze dne 13.7.2016 má soud za mezi stranami nesporné, že v rozhodném období od 1.1.2013 do 30.09.2013 žalobce odebral na základě shora uvedené smlouvy o distribuci z distribuční soustavy žalovaného celkem 195.185,935 MWh elektřiny (srov. č.l. 285). Z výkazů žalobce (měsíční výkazy na č.l. 34-42, printscreeny na č.l. 140-141, toky elektrické energie na č.l. 138-139, vícerozměrné přehledy – skupiny uzlů a období na č.l. 142 a násl. 244.-252, 297-325, – dále jen výkazy žalobce) má soud za prokázané, že v lednu 2013 se jednalo o dodávky 13.746,875 MWh elektřiny, v únoru o dodávky 14.890,000 MWh elektřiny, v březnu o dodávky 15.701,050 MWh elektřiny, v dubnu o dodávky 21.259,000 MWh elektřiny, v květnu o dodávky 23.840,300 MWh elektřiny, v červnu o dodávky 29.004,825 MWh elektřiny, v červenci o dodávky 29.658,885 MWh elektřiny, v srpnu o dodávky 22.636,550 MWh elektřiny a v září o dodávky 24.448,350 MWh elektřiny.

V souvislosti s těmito dodávkami (distribucí) elektřiny z RDS provozované žalovaným do LDS provozované žalobcem účtoval žalovaný žalobci v období od 1.1.2013 do 30.09.2013 cenu na krytí vícenákladů spojených s podporou elektřiny ve smyslu zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů (dále jen Zákon o POZE), kdy však mezi stranami nebylo sporu o tom, že s takovými úhradami žalobce vůči žalovanému žalobce v rozhodném období od 1.1.2013 do 30.9.2013 nespojuje v tomto soudním řízení žádné nároky.

V souvislosti s existujícím vztahem založeným mezi účastníky sporu shora uvedenou smlouvou o distribuci vyúčtoval žalovaný žalobci prostřednictvím v žalobě uvedených faktur v období od 1.1.2013 do 30.09.2013 mimo jiných složek plnění rovněž cenu na krytí vícenákladů spojených s podporou elektřiny ve smyslu Zákona o POZE. Jedná se o faktury žalovaného č. 0000001000123321 ze dne 25.4.2013 na částku 63.521.008,- Kč za fakturační období leden 2013, č. 0000001000074096 ze dne 27.3.2013 na částku 59.955.842,- Kč za fakturační období únor 2013, č. 0000001000123321 ze dne 25.4.2013 na částku 63.521.008,- Kč za fakturační období březen 2013, č. 0000001000159255 ze dne 23.5.2013 na částku 63.022.322,- Kč za fakturační období duben 2013, č. 0000001000199359 ze dne 27.6.2013 na částku 64.380.788,- Kč za fakturační období květen 2013,

č. 0000001000244755 ze dne 5.8.2013 na částku 65.331.524,- Kč za fakturační období červen 2013, č. 0000001000274688 ze dne 21.8.2013 na částku 66.157.952,- Kč za fakturační období červenec 2013, č. 0000001000318462 ze dne 24.9.2013 na částku 64.767.878,- Kč za fakturační období srpen 2013 a č. 0000001000350587 ze dne 22.10.2013 na částku 65.174.411,- Kč za fakturační období září 2013 (srov. č.l. 43-52).

Žalobce pak soudu prostřednictvím výpisu ze svého účtu doložil, že žalovanému shora uvedené faktury v celém rozsahu zaplatil, přičemž žalovaný tuto skutečnost v řízení ani nikterak nerozporoval. Úhrady pak žalobce prováděl měsíčně do termínu splatnosti stanoveného ve fakturách žalovaného (srov. výpisy z účtu žalobce na č.l. 55-63).

Součástí těchto faktur bylo plnění, které bylo počínaje fakturou za únor 2013 označováno jako „cena příspěvku na OZE+KVET- výroba“. Žalobce pro účely objasnění svého nároku používá v řízení pojem „vlastní dodávky elektřiny“, který v žalobě vymezil ve vztahu k elektřině, která byla vyrobena a dodána do LDS provozované žalobcem bez využití RDS provozované žalovaným.

Z výpisu z obchodního rejstříku žalobce (srov. č.l. 10) ve spojení s obsahem smlouvy o dodávce elektřiny ze dne 29.3.2010 (srov. č.l. 660) má soud za prokázané, že žalobce byl v rozhodném období (od 1.1.2013 do 30.9.2013) držitelem licence na distribuci elektřiny (licence č. 120101291 – skupina 12) pro území [redacted], na kterém provozuje LDS.

Z úplného výpisu z obchodního rejstříku společnosti [redacted] (srov. č.l. 229) má soud za prokázané, že žalobce byl v období od 15.2.2010 do 30.12.2014 společníkem společnosti [redacted] s obchodním podílem v rozsahu 100 % a tato společnost tedy byla v tomto období 100 % dceřinou společností žalobce. Společnost [redacted] má s účinností od 5.12.2012 dosud zapsán jako předmět podnikání mimo jiné výrobu elektřiny a distribuci elektřiny. Z rozhodnutí o udělení licence má soud za prokázané, že společnosti [redacted], byla udělena dne 25.3.2010 licence č. 111012845 na výrobu elektřiny pro provozovnu elektrárny [redacted] na pozemku p.č. 1390/63 a 1390/2 v kat. území [redacted] s termínem zahájení 29.3.2010 (srov. č.l. 658). Toto rozhodnutí bylo změněno rozhodnutím ze dne 18.2.2015, které však nemělo na postavení společnosti [redacted] jako výrobce elektřiny v rozhodném období od 1.1.2013 do 30.9.2013 vliv (srov. č.l. 659).

Z výpisů z obchodního rejstříku tedy plyne, že žalobce a společnost [redacted] jsou z hmotněprávního hlediska dva různé subjekty práva s odlišným právním postavením vzhledem k obsahu licencí, které jim byly uděleny. Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že to byl právě žalobce, kdo v období od 1.1.2013 do 30.9.2013 (byť prostřednictvím společnosti [redacted]) vyrobil celkově 558.924,659 MWh elektřiny, soud s tímto tvrzením nesouhlasí, když v řízení bylo následně i samotným žalobcem připuštěno, že elektřinu v tomto množství vyrobila společnost [redacted]. Ve vztahu k žalobcem užívanému pojmu vlastní dodávky elektřiny tedy bylo v řízení zjištěno, že žalobce za vlastní dodávky elektřiny považuje elektřinu, která byla vyrobena společností [redacted] a dodána do LDS provozované žalobcem bez využití RDS provozované žalovaným.

Žalobce s poukazem na obsah svých výkazů uvedl, že celková výše vlastních dodávek

elektřiny za každý měsíc je tvořena součtem dvou položek ve výkazech přiložených v přílohách 4 - 12 žaloby, a to položky „Celkový odběr elektřiny výrobců, jejichž zařízení jsou připojena do lokální distribuční soustavy, z této soustavy [MWh] - V4" a položky „Z toho celková lokální spotřeba výrobců elektřiny spotřebovaná v lokální distribuční soustavě mimo areály výroben [MWh] - V8". Konkrétně v měsíci lednu 2013 činí položka „Celkový odběr elektřiny výrobců, jejichž zařízení jsou připojena do lokální distribuční soustavy, z této soustavy [MWh] - V4" 2.340,373 MWh a položka „Z toho celková lokální spotřeba výrobců elektřiny spotřebovaná v lokální distribuční soustavě mimo areály výroben [MWh] - V8" činí 70.559,802 MWh. Celkový součet těchto položek se tedy shoduje s objemem uplatněným v žalobě ve výši 72.900,175 MWh. Pro výkazy za ostatní měsíce v rozhodném období pak platí stejná logika.

Žalobce uvedl, že úhrada POZE byla žalovaným žalobci účtována prostřednictvím shora uvedených faktur právě i za vlastní dodávky elektřiny, jejichž věcný i cenový rozsah je jednoznačně fakturami za únor až září 2013 vymezen v položce „cena příspěvku na OZE+KVET- výroba“. Z faktury č. 1000074096 tak vyplývá, že v únoru 2013 činily vlastní dodávky elektřiny 64.481,226 MWh, za které žalovaný vyfakturoval úhradu POZE ve výši 37.592.554,76 Kč bez DPH; z faktury č. 1000123321 vyplývá, že v březnu 2013 činily vlastní dodávky elektřiny 68.443,010 MWh, za které žalovaný vyfakturoval úhradu POZE ve výši 39.902.274,83 Kč bez DPH; z faktury č. 1000159255 vyplývá, že v dubnu 2013 činily vlastní dodávky elektřiny 60.892,276 MWh, za které žalovaný vyfakturoval úhradu POZE ve výši 35.500.196,91 Kč bez DPH; z faktury č. 1000199359 vyplývá, že v květnu 2013 činily vlastní dodávky elektřiny 59.485,795 MWh, za které žalovaný vyfakturoval úhradu POZE ve výši 34.680.218,49 Kč bez DPH; z faktury č. 1000244755 vyplývá, že v červnu 2013 činily vlastní dodávky elektřiny 54.900,998 MWh, za které žalovaný vyfakturoval úhradu POZE ve výši 32.007.281,83 Kč bez DPH; z faktury č. 1000274688 vyplývá, že v červenci 2013 činily vlastní dodávky elektřiny 55.605,588 MWh, za které žalovaný vyfakturoval úhradu POZE ve výši 32.418.057,80 Kč bez DPH; z faktury č. 1000318462 vyplývá, že v srpnu 2013 činily vlastní dodávky elektřiny 62.007,602 MWh, za které žalovaný vyfakturoval úhradu POZE ve výši 36.150.431,97 Kč bez DPH; a z faktury č. 1000350587 vyplývá, že v září 2013 činily vlastní dodávky elektřiny 60.207,989 MWh, za které žalovaný vyfakturoval úhradu POZE ve výši 35.101.257,59 Kč bez DPH.

Pouze z faktury žalovaného za leden 2013 takto jednoznačné určení rozsahu žalobcova nároku nevyplyvá, neboť faktura takovou položku neobsahuje. Z faktury vystavené žalovaným za měsíc leden 2013 v souladu s vysvětlením poskytnutým žalobcem ale lze dovodit, že celková částka úhrady POZE, kterou žalobce v tomto měsíci žalovanému zaplatil v souvislosti s vlastní dodávkou elektřiny, je zahrnuta pod položkou „CENA NA PODPORU VÝKUPU EL. Z OZE", která činila celkem 48.169.261,47 Kč. Tato částka se vztahovala na elektřinu v objemu 82.623,09 MWh při jednotkové ceně 583 Kč/MWh, když z tohoto celkového objemu elektřiny uvedeného ve faktuře žalovaného činily vlastní dodávky elektřiny část ve výši 72.900,175 MWh. Vynásobením tohoto objemu elektřiny jednotkovou cenou 583 Kč/MWh bez DPH pak žalobce dospěl k nárokové částce úhrady POZE za měsíc leden 2013 ve výši 42.500.802,03 Kč bez DPH.

Na základě takto stanoveného objemu vlastních dodávek elektřiny ve shora uvedeném smyslu tedy žalobce vypočetl výši plateb úhrady POZE, jejichž vrácení nárokuje za jednotlivé měsíce z rozhodného období, když nenárokuje veškeré platby, které v rozhodném období žalovanému

na úhradu POZE zaplatil, nýbrž jen tu jejich část, která odpovídá vypočteným vlastním dodávkám elektřiny.

Žalobce na podporu svého názoru na neoprávněné účtování úhrady POZE za vlastní dodávky elektřiny zdůrazňoval povinnost soudu vycházet při svém rozhodování ze závěrů, k nimž dospěl Energetický regulační úřad při posuzování problematiky, kterou žalobce považoval za skutkově i právně zcela totožnou jako nyní projednávaný případ.

Jedná se o rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu č.j. 15168/37/2013-ERU ze dne 13.7.2015, kterým bylo o rozkladu společnosti [redacted] dále též „navrhovatel“), proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 15168-31/2013-ERU (sp. zn. OLP-15168/2013-ERU) ze dne 15. dubna 2015, kterým Energetický regulační úřad ve sporném řízení podle § 52 odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích“), zamítl návrh navrhovatele na uložení povinnosti společnosti [redacted] (dále jen „odpůrce“), do tří dnů od právní moci rozhodnutí zaplatit navrhovateli za elektřinu vyrobenou ve výrobnách elektřiny z podporovaných zdrojů za období leden až září 2013 a spotřebovanou účastníkem trhu bez využití distribuční soustavy částku ve výši 142.755.678,04 Kč, sestávající se z částky na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů a částky na krytí nákladů spojených s podporou decentrální výroby elektřiny rozhodnuto tak, že rozklad navrhovatele byl zamítnut (srov. č.l. 118 z.str. a č.l. 133).

Na toto rozhodnutí v průběhu řízení navázal rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích č.j. 27C 256/2015-205 ze dne 13.10.2016, kterým byla zamítnuta žaloba společnosti [redacted] o splnění peněžité povinnosti dle zákona č. 165/2012 Sb. v rozsahu částky 142.755.678,03 Kč (srov. č.l. 621).

Dle § 135 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen o.s.ř.), soud je vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů, a kdo je spáchal, jakož i rozhodnutím o osobním stavu; soud však není vázán rozhodnutím v blokovém řízení. Dle § 135 odst. 2 o.s.ř. si jinak otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu, může soud posoudit sám. Bylo-li však o takové otázce vydáno příslušným orgánem rozhodnutí, soud z něho vychází.

Předmětem sporu před Energetickým regulačním úřadem (dále jen ERÚ), o němž bylo rozhodnuto shora uvedenými rozhodnutími předsedkyně ERÚ a následně Okresním soudem v Českých Budějovicích, byla oprávněnost účtování a tomu odpovídající povinnost hrazení částky 142.755.678,04 Kč představující jednak částku na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů a jednak částku na krytí nákladů spojených s podporou decentrální výroby elektřiny, přičemž výpočet uvedené celkové sporné částky je vázán pouze na množství vyrobené elektřiny, kterou výrobci spotřebovali sami bez použití distribuční soustavy (pro tuto elektřinu byl použit pojem „lokální spotřeba výrobců“), když navrhovatel byl přesvědčen o tom, že podle § 13 odst. 1 zákona o POZE, ve znění účinném do 1. října 2013, byl oprávněn odpůrci za období měsíců ledna až září 2013 účtovat platbu na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny i za elektřinu vyrobenou a současně spotřebovanou výrobcí této elektřiny bez použití distribuční soustavy zatímco odpůrce se bránil tím, že nikde v právních předpisech nebyla zakotvena zákonná povinnost provozovatele distribuční soustavy takovou platbu z lokální spotřeby od výrobců požadovat.

Předsedkyně ERÚ ve svém rozhodnutí uvedla, že financování podpory bylo v předmětném období upraveno v Zákoně o POZE, z jehož ustanovení účinných v období od 1. ledna 2013 do 1. října 2013 (zejména § 13 odst. 1, § 28 odst. I a § 43 odst. 2) vyplývalo, že operátor trhu má nárok na úhradu nákladů na podporu prostřednictvím zvláštního „odvodu“ a dále prostřednictvím dotací z prostředků státního rozpočtu. Uvedený zvláštní „odvod“ byl v zákoně definován jako složka ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, příp. složka ceny za distribuci elektřiny spojená s podporou decentrální výroby elektřiny. Současně je z výše uvedených ustanovení zřejmé, že subjekty, které byly povinny finanční prostředky tvořené složkou ceny za přenos a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny hradit, byli provozovatel přenosové soustavy a provozovatelé regionálních distribučních soustav. Tyto subjekty hradily operátorovi trhu prostředky na podporu výroby elektřiny z podporovaných zdrojů. Zároveň je však třeba konstatovat, že uvedené subjekty neměly tuto povinnost nést z vlastních finančních prostředků. To by bylo v rozporu nejen se smyslem a účelem zákona o podporovaných zdrojích, ale též s § 19a energetického zákona, který vymezuje základní rámec regulační činnosti Energetického regulačního úřadu. Podle § 19a odst. 1 energetického zákona musí regulovaná cena distribuce elektřiny pokrývat účelně vynaložené náklady na zajištění spolehlivého, bezpečného a efektivního výkonu licencované činnosti, podle § 19a odst. 4 energetického zákona při regulaci cen za činností operátora trhu a ostatních cen postupuje Energetický regulační úřad tak, aby stanovené ceny byly alespoň nákladové. Pokud tedy zákon předepisuje držitelům určitých licencí nést určité náklady, je zároveň nutně třeba tyto náklady zahrnout do regulovaných cen. To ostatně vyjadřoval i § 28 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích, podle něhož pokud limit prostředků státního rozpočtu stanovený podle odstavce 2 po odečtení nákladů spojených s provozní podporou tepla nepostačuje na úhradu nákladů spojených s podporou elektřiny, zahrne ERÚ zbývající náklady spojené s podporou elektřiny do složky ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na úhradu nákladů spojených s podporou elektřiny. Ze Zákonem o POZE použité konstrukce „složky ceny za distribuci elektřiny“ potom vyplývá, že předmětná platba je z hlediska regulace ekonomicky uznatelným nákladem, neboť její vynaložení je obligatorní a stanovené obecně závaznými právními předpisy, k jejímu hrazení dochází prostřednictvím ceny za distribuci elektřiny (tedy regulované ceny), jejíž je složkou. Fakticky jsou to tedy odběratelé elektřiny a nikoliv povinné subjekty z hlediska § 13 zákona o podporovaných zdrojích, kdo nesou náklady na financování podpory, a to prostřednictvím v cenách distribuce přidružené složky ceny. Cenu za distribuci elektřiny včetně její složky na krytí nákladů podpory elektřiny hradí odběratelé elektřiny (zákazníci) jako příjemci služeb distribuce elektřiny, které tak lze z tohoto pohledu označit za nepřímé nositele předmětné povinnosti. O existenci povinnosti provozovatelů regionálních distribučních soustav platit operátorovi trhu příslušnou složku ceny za distribuci elektřiny tak nemůže být pochyb. Rozsah povinnosti provozovatele distribuční soustavy (ačkoliv jeho povinnost je zákonem stanovena jako primární) je odvozen od rozsahu dílčích platebních povinností odběratelů, kteří hradí příslušnou složku ceny za distribuci. Na základě výše uvedeného tak předsedkyně ERÚ došla k dílčímu závěru, že objem finančních prostředků, které provozovatel RDS měl předat operátorovi trhu, byl přímo závislý na objemu prostředků, které tento provozovatel byl oprávněn účtovat dalším účastníkům trhu s elektřinou (zákazníkům), přičemž v případě posouzení rozsahu povinnosti provozovatele distribuční soustavy hradit operátorovi trhu složku ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny (úhradu POZE) je předně nutné vymezit rozsah povinnosti ostatních účastníků trhu s elektřinou platit uvedenou složku provozovateli RDS. V posuzovaném období měsíců ledna až září 2013 Zákon o POZE výslovně nespecifikoval, jaké množství elektřiny této povinnosti podléhá, ani explicitně neurčil, kterých subjektů by se měla

uvedená povinnost týkat. Přesto lze dle předsedkyně ERÚ dojít k závěru, že tato platba souvisela s činností distribuce elektřiny a cenou za distribuci jako takovou, neboť ji zákon označoval za její složku. V této souvislosti tak bylo na místě určit právní titul platby ceny za distribuci elektřiny a okruh povinných subjektů (resp. vymezit množství elektřiny), jichž se povinnost platby ceny za distribuci týkala, neboť ačkoliv je účelové vymezení složky ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny poněkud odlišné než v případě samotné ceny za distribuci (která představuje protihodnotu za použití sítí, rezervování kapacity a překročení rezervované kapacity - srov. § 5 odst. 10 vyhlášky o pravidlech trhu s elektřinou), je nepochybné, že tato složka ceny byla na cenu za distribuci elektřiny kvantitativně navázána. Patrné je to na příkladu elektřiny dodané prostřednictvím distribuční sítě zákazníkům, kteří hradili provozovateli RDS tuto složku ceny vypočtenou podle množství distributorem dodané, resp. zákazníkem odebrané elektřiny. ERÚ i jeho předsedkyně dospěly k závěru, že činnost distribuce elektřiny je prováděna na smluvním základě, přičemž pokud Zákon o POZE neobsahuje samostatné vymezení účastníků trhu s elektřinou ani neupravuje zvláštní typy smluv pro realizaci právních vztahů v energetice, když dovedl, že samotná distribuce tak může být realizována prostřednictvím smlouvy o distribuci elektřiny nebo smlouvy o sdružených službách dodávky elektřiny, které představují právní titul platby ceny za distribuci, jejíž složkou je i platba na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny. Uvedené potvrzuje rovněž § 5 odst. 8 vyhlášky o pravidlech trhu s elektřinou, podle něhož se na základě smlouvy o distribuci elektřiny hradí regulovaná cena, kterou je cena za distribuci, cena za systémové služby na úrovni přenosové soustavy, cena na krytí vícenákladů spojených s podporou elektřiny a cena za zúčtování operátora trhu. V případě lokální spotřeby výrobců nejenže vyrobená elektřina není dopravována zařízením distribuční soustavy, ale současně je výrobce elektřiny jejím dodavatelem a odběratelem (zákazníkem), postavení těchto subjektů splývá v jedno a k uzavírání smluv zajišťujících distribuci elektřiny tedy nedochází. V případě lokální spotřeby výrobců je vyrobená elektřina spotřebována, aniž by bylo využito služeb distribuce, z čehož lze dovodit, že z množství elektřiny odpovídající lokální spotřebě se cena za distribuci hradit nemůže. Pokud tyto subjekty zároveň vedle lokální spotřeby vystupují i v postavení zákazníka, nejde o skutečnost relevantní, neboť závazky ze smlouvy o distribuci elektřiny se netýkají elektřiny lokálně spotřebované, ale pouze předmětu této smlouvy, jímž je distribuovaná elektřina. Předsedkyně ERÚ v rozhodnutí dospěla k závěru, že pokud nebylo možné určit povinnost výrobců platit předmětnou složku ceny za distribuci elektřiny na základě právních předpisů a tato povinnost nebyla založena ani jiným právním titulem (zde smlouvou o distribuci), pak existenci takové povinnosti nelze v rozsahu odpovídajícím lokální spotřebě výrobců dovést a tedy platí, že operátor trhu nebyl oprávněn platbu týkající se lokální spotřeby výrobců účtovat provozovatelům RDS, neboť ti nebyli oprávněni takovou platbu účtovat příslušným výrobcům a peněžní prostředky tímto způsobem nemohli získat. Pokud navrhovatel povinnosti odpůrce zahrnující rovněž lokální spotřebu výrobců dovozoval z odkazu č. 3 uvedeného v § 2 odst. 2 vyhlášky o zúčtování na § 28 odst. 6 vyhlášky o pravidlech trhu s elektřinou, shledala předsedkyně ERÚ tento argument nesprávným, když dospěla k závěru, že povinnosti nemohou být podle čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ukládány jinak než toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod a jakékoliv dovozování povinnosti odpůrce z podzákoných právních předpisů je zcela vyloučeno, jestliže tato povinnost není stanovena přímo zákonem. Protože však energetický zákon nebo Zákon o POZE tuto povinnost v rozhodném období neobsahovaly, nebylo možné ji dovést ani výkladem práva.

Z rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích č.j. 27 C 256/2015 – 205 ze dne 13.10.2016 plyne, že soud se s argumentací předsedkyně ERÚ obsaženou v jejím rozhodnutí, ztotožnil.

Soud v nynějším řízení dospěl k závěru, že v situaci, kdy předsedkyně ERÚ ve svém rozhodnutí dospěla k závěru o tom, že platba úhrady POZE souvisela s činností distribuce elektřiny a cenou za distribuci jako takovou, neboť ji zákon označoval za její složku, není možné závěry v jejím rozhodnutí dovozené na nynější případ aplikovat, a to přinejmenším pokud jde o část nároku žalobce.

Podle § 2 odst. 1 písm. g) Pravidel trhu s elektřinou (vyhl. č. 541/2006 Sb.) ve znění účinném mimo jiné i v období od 1.1.2013 do 30.9.2013 je lokální spotřebou výrobců elektřina vyrobená ve výrobně elektřiny a spotřebovaná tímto výrobcem nebo jiným účastníkem trhu s elektřinou bez použití přenosové nebo regionální distribuční soustavy. Lokální spotřeba výrobců nezahrnuje technologickou vlastní spotřebu elektřiny.

Zatímco v případě posuzovaném v rozhodnutí předsedkyně ERÚ se jednalo o otázku, zda má být úhrada POZE hrazena z množství elektřiny, které vyrobil výrobce elektřiny, který takto vyrobenou elektřinu rovněž spotřeboval bez využití RDS (kde prvek distribuce ze strany provozovatele RDS či LDS chybí), v nynějším případě se jedná o situaci skutkově odlišnou, neboť nárok žalobce se sice vztahuje k elektřině, kterou lze podřadit pod v rozhodnutích zmiňovaný a shora definovaný pojem „lokální spotřeba výrobců“, je zde však, minimálně pro část nároku žalobce, odlišnost v podobě přítomnosti prvku distribuce elektřiny vyrobené společností [redacted] a předané do LDS provozované žalobcem).

Z vyjádření společnosti [redacted] ve spojení s listinnými důkazy má soud za prokázané, že společnost [redacted] dodávala žalobci na základě Smlouvy o dodávce silové elektřiny ze dne 29.3.2010 (srov. čl. 604 a 660, vč. příloh na čl. 608 – 611 a 664-667) s účinností od 29.3.2010 na dobu neurčitou silovou elektřinu do LDS provozované žalobcem. Ve smlouvě se žalobce jako odběratel dohodnul se společností [redacted] jako dodavatelem, že dodavatel bude žalobci dodávat silovou elektřinu vyrobenou v energetickém zdroji dodavatele (elektrárně) s výjimkou silové elektřiny určené k vlastní spotřebě dodavatele, a to do předávacích míst vymezených v příloze smlouvy. Za tyto dodávky se žalobce zavázal platit dodavateli cenu (srov. článek 1.1. odst. a), 2.1. odst. a) a 2.2. odst. a) smlouvy).

V této smlouvě se pak naopak žalobce zavázal, že bude společností [redacted] dodávat silovou elektřinu, a to v případech výpadku výroby elektřiny v energetickém zdroji dodavatele a pro potřeby tzv. satelitu (tj. dle znění smlouvy drobného odběru odloučených pracovišť). Za tyto dodávky se společnost [redacted] zavázala platit žalobci cenu (srov. článek 1.1. odst. b), 2.1. odst. b) a 2.2. odst. c) smlouvy).

Z faktur žalobce vystavených v rozhodném období společností [redacted] za dodávku elektřiny ve spojení s podkladem pro předmětnou fakturaci (srov. přílohy žalobce) má soud za prokázané, že žalobce vyúčtoval za měsíc leden 2013 za dodávku celkem 58,329 MWh elektřiny společností [redacted] (v podkladech pro fakturaci označené pod obchodní firmou [redacted] k úhradě částku 345.626,94 Kč, za měsíc únor 2013 za dodávku celkem 76.198,816 MWh elektřiny částku 125.520.930,38 Kč, za měsíc březen 2013 za dodávku celkem 84.620,879 MWh elektřiny částku 139.394.442,39 Kč, za měsíc duben 2013 za dodávku celkem 74.213,177 MWh elektřiny částku 122.250.023,17 Kč, za měsíc květen 2013 za dodávku celkem 62.171,213 MWh elektřiny částku 102.413.513,92 Kč, za měsíc červen 2013 za dodávku celkem 57.730,838 MWh elektřiny částku 86.453.794,57 Kč, za měsíc červenec 2013 za dodávku celkem 57.249,558 MWh elektřiny

částku 85.733.062,31 Kč a za měsíc srpen 2013 za dodávku celkem 70.165,381 MWh elektřiny částku 105.074.924,41 Kč (srov. přílohové desky žalobce).

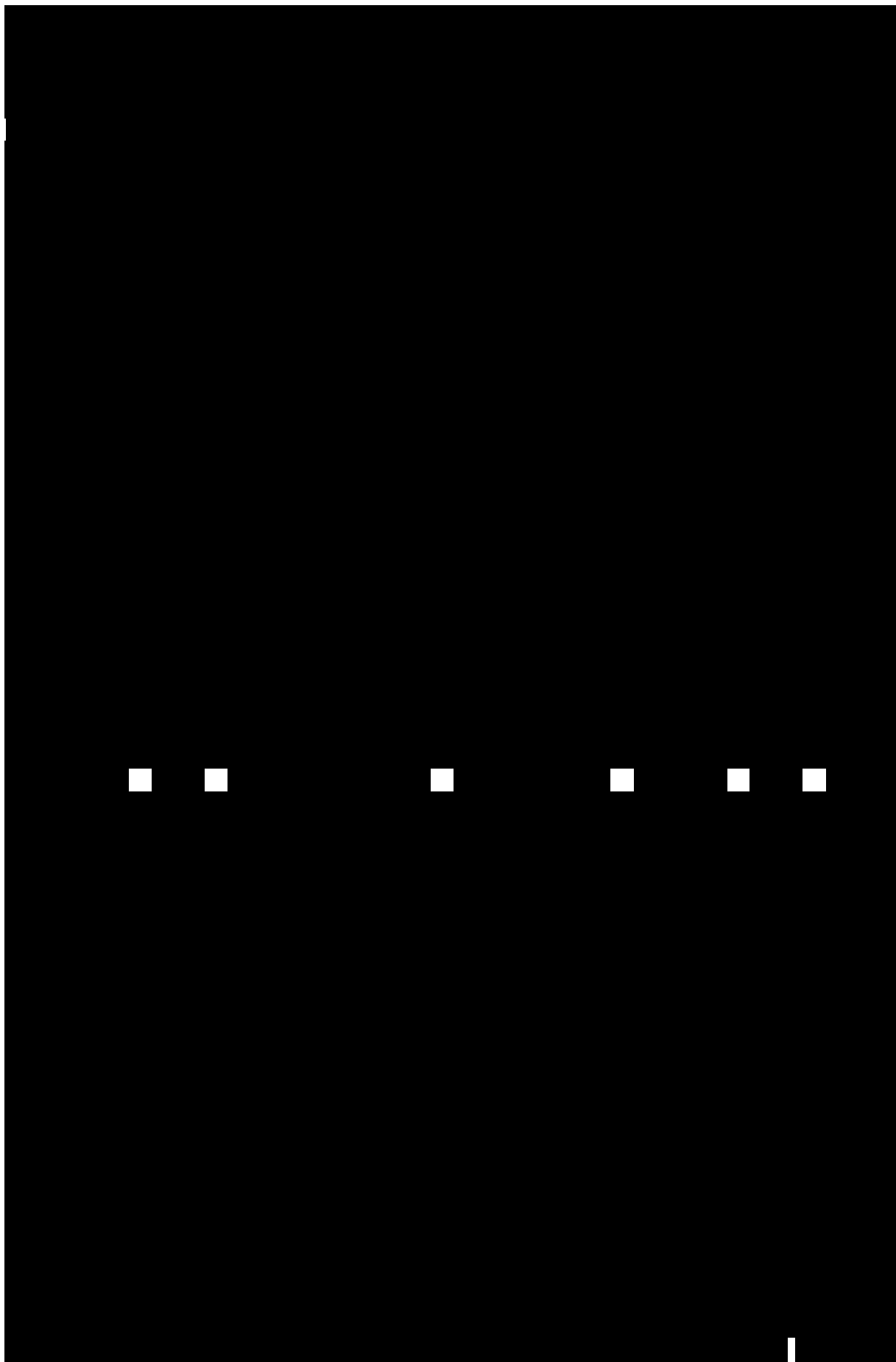
Z faktur společnosti [REDAKCE] vystavených žalobci ve vztahu k tokům elektřiny v rozhodném období od 1.1.2013 do 30.9.2013 (srov. č.l. 449-457) má soud ve spojení s podklady pro tuto fakturaci (srov. č.l. 458-466) za prokázané, že společnost [REDAKCE] vyúčtovala žalobci za měsíc leden 2013 za dodávku celkem 91.205,329 MWh elektřiny k úhradě částku 150.240.887,59 Kč, za měsíc únor 2013 za dodávku celkem 76.198,816 MWh elektřiny částku 125.520.930,38 Kč, za měsíc březen 2013 za dodávku celkem 84.620,879 MWh elektřiny částku 139.394.442,39 Kč, za měsíc duben 2013 za dodávku celkem 74.213,177 MWh elektřiny částku 122.250.023,17 Kč, za měsíc květen 2013 za dodávku celkem 62.171,213 MWh elektřiny částku 102.413.513,92 Kč, za měsíc červen 2013 za dodávku celkem 57.730,838 MWh elektřiny částku 86.453.794,57 Kč, za měsíc červenec 2013 za dodávku celkem 57.249,558 MWh elektřiny částku 85.733.062,31 Kč, za měsíc srpen 2013 za dodávku celkem 70.165,381 MWh elektřiny částku 105.074.924,41 Kč, a za měsíc září 2013 za dodávku celkem 64.501,887 MWh elektřiny částku 96.593.659,18 Kč. Celkem tak za toto období společnost [REDAKCE] vyúčtovala žalobci dodávku 638.057,078 MWh elektřiny.

Z výkazů společnosti [REDAKCE] (srov. č.l. 518 a násl.) ve spojení s vzájemnou fakturací žalobce a společnosti [REDAKCE] má soud za prokázané, že společnost [REDAKCE] každý měsíc z rozhodného období účtovala žalobci dodávky elektřiny, jejichž výše je vypočtena jako rozdíl mezi dodávkou elektřiny do LDS provozované žalobcem (srov. položka GCR_6 výkazu „Dodávka elektřiny do lokální nebo regionální distribuční soustavy nebo do přenosové soustavy“) a odběrem elektřiny společností [REDAKCE] z LDS provozované žalobcem (srov. položka GCR_7 výkazu „Odběr z přenosové nebo distribuční soustavy v předávacím místě“). Početně tak tedy společnost [REDAKCE] za období ledna 2013 v situaci, kdy dodala do LDS provozované žalobcem 93.545,702 MWh elektřiny a ve stejném období odebrala z LDS 2.340,373 MWh elektřiny vyúčtovala žalobci pouze množství elektřiny v rozsahu 91.205,319 MWh. Stejným způsobem bylo postupováno i ve zbývajících měsících rozhodného období.

Z faktur žalobce vystavených v rozhodném období za poskytnuté služby (srov. příloha žalobce) ve spojení s dalšími listinnými důkazy (srov. referát soudu na č.l. 529, vyjádření zákazníků žalobce a smlouvy jimi dokládané, včetně doprovodných listin na č.l. 533 – 543, 545, 549 – 550, 558 – 560, 565 – 568, 579 – 582, 588, 669 – 681, 553, 561, 590 (z.str.), 583 (z.str.), kupní smlouvy na č.l. 612, 615 a 618, vč. doprovodných listin na č.l. 612 – 620, smlouvy o distribuci na č.l. 635 – 642) má soud za prokázané, že žalobce v rozhodném období měl s množstvím subjektů z řad fyzických a právnických osob uzavřeny či uzavíral smlouvy či jejich dodatky (ať již označené jako smlouva kupní či smlouva o distribuci), na základě nichž dodával těmto osobám (dále jen zákazníci žalobce) v rámci jím provozované lokální distribuční soustavy elektřinu.

Definici pojmu zákazník obsahuje § 2 odst. 2 písm. a) bod. 17 Energetického zákona, který za zákazníka označuje jako osobu, která nakupuje elektřinu pro své vlastní konečné užití v odběrném místě.

Z žalobcových faktur plyne, že zákazníci žalobce byli v rozhodném období následující subjekty: [REDAKCE]

Z fakturace žalobce vůči zákazníkům v rozhodném období a podkladům k fakturaci rovněž plyne, že žalobce svým zákazníkům v rámci účtované ceny za dodávku elektřiny pod položkou podkladu pro fakturaci označenou jako „příspěvek na OZE + KVET“ účtoval rovněž úhradu POZE v ceně 583,- Kč za dodanou MWh elektřiny, přičemž z řady oznámení žalobce o změně cen energií svým zákazníkům s účinností od 1.1.2013 plyne, že žalobce své oprávnění účtovat tuto položku ceny jako složku ceny za distribuci elektřiny vyvozoval ze znění vyhlášky č. 468/2009 Sb. (srov. č.l. 553, 569 z.str., 571, 582 z.str., 590 z.str., 613 z.str., 615 z.str a 619 z.str).

Ačkoliv žalobce zprvu v řízení zcela popíral, že by byl část jeho nároku byla odvozována z množství elektřiny vyrobené společností [REDAKCE], kterou by spotřeboval někdo jiný než žalobce, v průběhu řízení žalobce svá tvrzení částečně měnil, když připustil, že v rámci jím provozované LDS je elektřina skutečně distribuována ze strany žalobce i jiným osobám (zákazníkům žalobce).

Tyto zákazníky pak v jednom z posledních svých podáních rozdělil do dvou kategorií, a to a) zákazníky, kterým žalobce poskytuje sdružené dodávky, tedy zákazníky, kterým žalobce v LDS sám dodává elektřinu, a kterým zároveň poskytuje ve vztahu k této elektřině i služby distribuce („vlastní zákazníci“), a b) zákazníky, kterým žalobce poskytuje pouze služby distribuce elektřiny, kterou si tito zákazníci nakoupili od jiného dodavatele elektřiny a která jim proto byly dopravena z regionální distribuční soustavy („ztracení zákazníci“). Ztraceným zákazníkům dle žalobce byla z obchodního hlediska dodávána výhradně elektřina z regionální distribuční soustavy a nikoliv elektřina pocházející z výroby společnosti [REDAKCE]. Naopak vlastní zákazníci a žalobce pak odebírali elektřinu dodanou do LDS žalobcem, která se skládala ze směsi elektřiny nakoupené žalobcem od a) společnosti [REDAKCE] a b) od společnosti [REDAKCE] pro účely dodávek do LDS.

V souvislosti s argumentací žalovaného, že v rámci LDS provozované žalobcem docházelo k distribuci elektřiny ze strany žalobce, žalobce soudu vysvětloval problematičnost procesu stanovit přesné toky v případě elektřiny v LDS, vzhledem k tomu, že elektřina je věc určitá pouze druhově a nikoliv individuálně. Z tohoto důvodu nelze přesně určit toky energie plynoucí z výroby na ty, které jsou přímo spotřebovány žalobcem, a ty, které jsou dále odváděny k žalobcovým zákazníkům. Možnost případné kontroly toků elektřiny dále ovlivňuje fakt, že žalobcova výroba jen těsně postačuje na pokrytí jeho spotřeby, ovšem už nepostačuje na pokrytí spotřeby dalších zákazníků napojených do jeho LDS. Do žalobcovy LDS proto pravidelně přitéká elektřina nakupovaná z RDS žalovaného, která slouží k pokrytí této spotřeby. Z důvodu popsání nemožnosti odlišit jednotlivé toky elektřiny tak logicky není možné zdokumentovat, zda do určitého odběrného místa teče elektřina původně vyrobená žalobcem nebo elektřina dodaná z regionální distribuční soustavy žalovaného. Z důvodu komplikovanosti každé distribuční soustavy navíc není možné zdokumentovat původ dodané elektřiny pomocí měřicích zařízení nainstalovaných v LDS. Tato zařízení změří pouze dodávky z RDS žalovaného do žalobcovy LDS a obráceně nebo také spotřebu jednotlivých zákazníků v rámci LDS a žalobcovy odběry v místech, kde dochází k jeho spotřebě elektřiny. Jakékoliv další prokazování jejich prostřednictvím bohužel objektivně není možné. Výši žalobcových vlastních dodávek elektřiny je proto nutné stanovit náhradním způsobem. Žalobce pak pro eventualitu, že by soud jeho nárok shledal nedůvodným v části týkající se

elektřiny, u níž v rámci LDS provozované žalobcem docházelo k distribuci ze strany žalobce, sdělil své přesvědčení, že na základě údajů vyplývajících z jím předloženého výkaznictví lze matematickým výpočtem stanovit poměrné množství elektřiny vyrobené společností [REDAKCE], která byla spotřebována přímo žalobcem a která vlastními zákazníky, a ve vztahu k níž tak žalovaný jednoznačně nebyl oprávněn účtovat úhradu POZE, když takové výpočty v několika verzích soudu poskytnul.

Ze shora uvedených skutečností soud dovodil, že právě prvek distribuce elektřiny ze strany žalobce v rámci jeho LDS (ať již ve vztahu k jeho zákazníkům či samotnému výrobcí elektřiny) a skutečnost, že žalobce sám svým zákazníkům v rámci LDS účtoval v rozhodném období úhradu POZE, činí nynější řízení skutkově i právně odlišné od věci, která byla předmětem posuzování předsedkyně ERÚ v jejím shora citovaném rozhodnutí. V nynějším případě soud zjistil, že vztahy v LDS provozované žalobcem jsou takové, že žalobce elektřinu nevyrábí (tu vyrábí společnost [REDAKCE]). Vyrobená elektřina je od společnosti [REDAKCE] předávána žalobci, který ji zčásti spotřebovává, avšak zčásti také v rámci jím provozované LDS distribuuje na základě smluvních vztahů jak společnosti [REDAKCE], tak velkému množství zákazníků. V určitém rozsahu také žalobce přebytek elektřiny prodává provozovateli RDS (žalovanému).

Důsledkem toho, že ERÚ i jeho předsedkyně posuzovali svůj případ izolovaně (bez ohledu na skutečnost, jaké vazby zde existují mezi jednotlivými subjekty, na něž má uplatňování zákonné úpravy dopad (výrobce elektřiny distribuované v rámci LDS, provozovatel LDS, provozovatel RDS, jejich zákazníci, OTE), je pak závěr týkající se otázky, zda pro účtování úhrady POZE za lokální spotřebu výrobců existoval právní titul (a to zákon či smlouva) v tom směru, že ani jedno zde pro posuzovaný vztah (výrobce ve vztahu k jím vyrobené a spotřebované elektřině) předsedkyně ERÚ nedovodila.

Ačkoliv soud nepovažuje výklad smyslu právní úpravy realizovaný ze strany předsedkyně ERÚ za nesmyslný či zjevně vybočující z mezí výkladu právních předpisů, zastává ten názor, že s argumentací použitou v rozhodnutí předsedkyně ERÚ není možné v daném případě vystačit, když na základě níže uvedených skutečností majících oporu v okolnostech, které na svou obranu uváděl žalovaný, soud z dále uvedených důvodů dospívá k závěru, že na účtování úhrady POZE za období od 1.1.2013 do 30.9.2013 měl žalovaný ve vztahu k žalobci nárok i pokud jde o tu část elektřiny, kterou žalobce vymezil jako „vlastní dodávky elektřiny (viz výše).

Soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že ke správnému výkladu předmětné právní úpravy lze dojít nejen za použití jazykového, ale pouze při současném přihlédnutí k výkladu historickému a teleologickému.

Cílem podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů je zajištění dosažení závazného cíle ve výši podílu 13% na hrubé konečné spotřebě energie v ČR do roku 2020. Pro dosažení uvedeného cíle se Česká republika rozhodla podporovat výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů a kombinované výroby elektřiny a tepla, a to ve formě finančních plnění, která jsou vyplácena výrobcům elektřiny za vyrobenou a účelně spotřebovanou elektřinu, případně elektřinu dodanou do elektrizační soustavy. K plnění uvedeného závazku je nutné zajištění odpovídajících finančních prostředků. Podpora energie z obnovitelných zdrojů vyplývá z obecného cíle Evropské unie postupně zvyšovat celkové využívání energie z obnovitelných zdrojů, a zajistit tak energetickou potřebu Evropské Unie v dlouhodobém horizontu. Tento cíl je zakotven v čl. 194 Smlouvy o fungování Evropské unie, který je dále dopodrobna rozvíjen

prostřednictvím celé řady dalších dokumentů, včetně souvisejících právních předpisů. Významný právní předpis pro tuto oblast představuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/28/ES ze dne 23. dubna 2009 o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů, která nahradila původní Směrnici Evropského Parlamentu a Rady 2001/77/ES. Uvedená směrnice stanovila každé členské zemi závazek dosáhnout do roku 2020 stanoveného podílu energie z obnovitelných zdrojů na hrubé konečné spotřebě energie. Pro Českou republiku byla tato povinnost stanovena v rozsahu minimálně 13 %. Pro dosažení tohoto cíle bylo potřebné zatraktivnit oblast výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, k čemuž v České republice došlo ve formě institutu podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. Jednou ze stěžejních otázek fungování systému podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů se tak logicky stala i problematika zajištění financování systému podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. V souladu s původní směrnicí 2001/77/ES byl zpracován a schválen zákon č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (dále jen Zákon o podpoře).

Dle § 6a odst. 1 Zákona o podpoře ve znění účinném od 28.10.2010 provozovatel přenosové soustavy nebo provozovatel regionální distribuční soustavy má právo na úhradu vícenákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů. Vícenáklady provozovatele přenosové soustavy nebo provozovatele regionální distribuční soustavy podle předchozí věty jsou hrazeny složkou ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny na úhradu vícenákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů regulované Úřadem a dotací z prostředků státního rozpočtu.

Dle odst. 2 Zákona o podpoře vláda stanoví nařízením limit prostředků státního rozpočtu pro poskytnutí dotace na úhradu vícenákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů do 31. října kalendářního roku, který předchází kalendářnímu roku, pro který Úřad stanoví ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny.

Dle odst. 3 Zákona o podpoře pokud limit prostředků státního rozpočtu stanovený podle odstavce 2 nepostačuje na úhradu vícenákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů, zahrne Úřad zbývající vícenáklady provozovatele přenosové soustavy nebo provozovatele regionální distribuční soustavy do složky ceny na přenos elektřiny nebo ceny na distribuci elektřiny na úhradu vícenákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů.

Dle odst. 4 zákona o podpoře úřad vyhláší formou sdělení ve Sbírce zákonů s účinností od 1. ledna kalendářního roku výši vícenákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů hrazených provozovateli přenosové soustavy nebo provozovateli regionální distribuční soustavy formou dotace z prostředků státního rozpočtu.

Z uvedeného ustanovení je patrné, že podpora výroby elektřiny je pro žalovaného jako provozovatele RDS vícenákladem, kdy vícenáklady jsou hrazeny složkou ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny na úhradu vícenákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů regulované Úřadem a dotací z prostředků státního rozpočtu (tzn. prostředky na podporu se skládají z úhrady POZE a dotace ze státního rozpočtu).

V období před 1.1.2013 dále upravovala problematiku úhrad POZE § 33 vyhláška Energetického regulačního úřadu č.241/2005 Sb. (Pravidla trhu s elektřinou), dle jejíhož odst. 2 měl cenu na krytí vícenákladů spojených s podporou elektřiny (tj. úhrada POZE) účtovat provozovatel přenosové nebo distribuční soustavy za veškerou elektřinu skutečně dodanou zákazníkům, jejichž zařízení je připojeno k této soustavě, včetně spotřeby zákazníků

v ostrovním provozu na území České republiky prokazatelně odděleném od elektrizační soustavy a lokální spotřeby výrobců, jejichž zařízení je připojeno k této soustavě, a v případě provozovatele distribuční soustavy také za ostatní spotřebu provozovatelů distribučních soustav. Provozovatel regionální distribuční soustavy účtuje tuto cenu provozovateli lokální distribuční soustavy za elektřinu dodanou zákazníkům, jejichž zařízení je připojeno k této lokální distribuční soustavě, včetně lokální spotřeby výrobců, jejichž zařízení je připojeno k této distribuční soustavě, a za ostatní spotřebu provozovatele lokální distribuční soustavy. Provozovatel lokální distribuční soustavy sděluje množství elektřiny, za které je cena účtována, provozovateli regionální distribuční soustavy; konečnou hodnotu zašle provozovateli regionální distribuční soustavy do dvacátého osmého dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, za který se vyúčtování ceny podle tohoto odstavce provádí.

V odstavci třetím § 33 Pravidel trhu s elektřinou bylo uvedeno, že cena na krytí vícenákladů spojených s podporou elektřiny se nehradí za elektřinu spotřebovanou při provozu přečerpávacích vodních elektráren v režimu čerpání a za elektřinu spotřebovanou zákazníky ve vymezeném ostrovním provozu v zahraničí napojeném na elektrizační soustavu.

Přestože tedy v období před 1.1.2013 Zákon o podpoře definoval úhradu POZE jako složku ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny z jeho vazby na shora uvedené ustanovení § 33 odst. 2 Pravidel trhu s elektřinou plyne, že úhrada POZE neměla být účtována provozovatelem RDS pouze v situaci, kdy z jeho strany dochází k poskytnutí služby distribuce, ale rovněž v případech ostatních včetně výslovně zmíněné situace lokální spotřeby výrobců.

S účinností od 1.1.2013 byl Zákon o podpoře nahrazen zákonem č. 165/2012 Sb., (Zákon o POZE). Dle § 28 odst. 1 Zákona o POZE operátor trhu má právo na úhradu nákladů spojených s podporou elektřiny a provozní podporou tepla. Tyto náklady jsou operátorovi trhu hrazeny provozovatelem regionální distribuční soustavy a provozovatelem přenosové soustavy z finančních prostředků, které tvoří složku ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, a dále dotací z prostředků státního rozpočtu.

Dle § 13 odst. 1 Zákona o POZE operátor trhu účtuje provozovateli regionální distribuční soustavy a provozovateli přenosové soustavy složku ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny a provozovatel regionální distribuční soustavy a provozovatel přenosové soustavy je povinen ji hradit operátorovi trhu. Způsob a termíny účtování a hrazení složky ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny stanoví prováděcí právní předpis.

Tímto předpisem byla vyhláška č. 439/2012 Sb., o stanovení způsobu a termínů účtování a hrazení složky ceny za přenos elektřiny, přepravu plynu, distribuci elektřiny a plynu na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, decentralní výroby elektřiny a biometanu a o provedení některých dalších ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie (vyhláška o zúčtování), která v ustanovení § 2 odst. 1 stanovila, že provozovatel regionální distribuční soustavy vyúčtuje složku ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny provozovateli lokální distribuční soustavy za množství elektřiny, za které se hradí složka ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny). Provozovatel lokální distribuční soustavy sděluje množství elektřiny, za které je cena zúčtována, provozovateli regionální distribuční soustavy podle vyhlášky o pravidlech trhu s elektřinou).

Ustanovení § 28 odst. 5 Zákona o POZE stanovilo, že cenu na krytí nákladů podpory stanoví ERÚ dle právního předpisu, který upravuje způsob regulace cen v energetických odvětvích a postupy pro regulaci cen. Tím byla vyhláška č. 140/2009 Sb., o způsobu regulace cen v energetických odvětvích a postupech pro regulaci cen, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Vyhláška o způsobu regulace cen“), která v příloze č. 6 stanovila vzorec pro výpočet obsahující proměnnou RMES, která představovala plánované množství elektřiny pro regulovaný rok dodané zákazníkům v České republice včetně odběru výrobců druhé kategorie, ostatní spotřeby provozovatele přenosové soustavy a provozovatelů distribučních soustav, lokální spotřeby výrobců a spotřeby zákazníků v ostrovním provozu na území České republiky prokazatelně odděleném od elektrizační soustavy, kromě elektřiny pro čerpání přečerpávacích vodních elektráren a technologické vlastní spotřeby elektřiny výrobců, stanovené Úřadem. Z předmětného regulačního vzorce je zřejmé, že ERÚ při jeho sestavování a při výpočtu úhrady za POZE (v Kč/MWh) vycházel z toho, že se úhrada za POZE bude hradit i za lokální spotřebu výrobců, kterou žalobce v tomto řízení označuje zkratkou „vlastní spotřeba elektřiny“.

Ze všech shora uvedených právních předpisů v jejich vzájemných souvislostech plyne, že jak pro období do 31.12.2012, tak rovněž i pro období od 1.1.2013 zde existoval právními předpisy stanovený rámec, na základě něhož měly provozovatelé RDS účtovat na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny úhradu POZE (právně označenou jako složku ceny na distribuci elektřiny) s tím rozdílem, že zatímco pro období do 31.12.2012 byla prostřednictvím ustanovení § 33 odst. 2 Pravidel trhu s elektřinou vymezena pozitivním i negativním výčtem elektřina, na níž se právo účtovat úhradu POZE vztahuje, pro období od 1.1.2013 již žádné vymezení elektřiny, která by této platbě podléhala v právním řádu nelze nalézt.

Zákon o POZE byl s účinností od 2. října 2013 novelizován, kdy v ustanovení § 28 byl změněn odstavce 4, na základě kterého cenu na úhradu nákladů spojených s podporou elektřiny hradí „a) zákazník za množství elektřiny jím spotřebované, b) výrobce provozující výrobu elektřiny za množství elektřiny jím spotřebované včetně množství elektřiny spotřebované jiným účastníkem trhu s elektřinou bez použití přenosové nebo distribuční soustavy, c) provozovatel přenosové nebo distribuční soustavy za ostatní spotřebu, s výjimkou množství elektřiny spotřebované pro čerpání přečerpávacích vodních elektráren, spotřebované zákazníkem v ostrovním provozu na území České republiky prokazatelně odděleném od elektrizační soustavy, spotřebované pro technologickou vlastní spotřebu elektřiny a spotřebované pro pokrytí ztrát v přenosové a distribuční soustavě.“. Z tohoto ustanovení tedy plyne, že vymezení elektřiny, která úhradě POZE podléhá a tedy okruh adresátů, kteří jsou povinni úhradu POZE provozovatelům RDS odvádět byl do právního řádu opětovně zakotven, přičemž se tak prvně stalo výslovně formou zákona. Pod písmenem b) tohoto nového ustanovení je pak zakotveno, že povinnost hradit úhradu POZE má provozovatel LDS rovněž ve vztahu k elektřině, kterou případně spotřeboval bez využití přenosové či distribuční soustavy. Tato úprava se pak nezměnila ani po 21.5.2015, kdy byl Zákon o POZE opět novelizován, když došlo pouze k té změně, že ustanovení § 28 odst. 4 Zákona o POZE bylo v prakticky též znění v zákoně stanoveno v odstavci pátém, který stanovil, že „cenu na úhradu nákladů spojených s podporou elektřiny hradí: ... b) výrobce elektřiny provozovateli přenosové soustavy nebo provozovateli distribuční soustavy, k níž je výroba elektřiny přímo připojena, za množství elektřiny spotřebované výrobcem elektřiny nebo jiným účastníkem trhu s elektřinou bez použití přenosové soustavy nebo distribuční soustavy, ..., d) provozovatel lokální distribuční soustavy provozovateli distribuční soustavy, ke které je lokální distribuční soustava připojena, za množství elektřiny jemu dodané podle smlouvy o dodávce elektřiny a za množství elektřiny spotřebované v lokální distribuční soustavě výrobcem elektřiny nebo

jiným účastníkem trhu s elektřinou bez použití distribuční soustavy, ... “. Zákonem přímo stanovená úhrada POZE ve vztahu k vlastní spotřebě žalobce tedy v právní úpravě zůstala upraven i nadále.

Mezi stranami sporu panovala shoda v tom, že pro období od 1.1.2013 do 30.9.2013 nebyl okruh adresátů povinnosti hradit úhradu POZE zákonem vymezen, když i dle žalovaného ustanovení § 28 odst. 1 Zákona o POZE vykazuje nejasnosti, které je nutné překlénout výkladem.

Z ustanovení § 28 odst. 1 Zákona o POZE je zřejmé, že operátorovi trhu vzniká právo na úhradu POZE. Tyto náklady hradí provozovatel distribuční soustavy a provozovatel přenosové soustavy. Ustanovení nicméně nestanoví tuto povinnost pro přímo určenou skupinu osob za současného vyloučení osob jiných (na rozdíl od právní úpravy účinné do 31.12.2012 a počínaje dnem 1.10.2013).

Za užití teleologického výkladu daného ustanovení, v jehož rámci se výklad orientuje na objektivní smysl a účel zákona při zvažování otázky, jaká je funkce interpretovaného ustanovení, proč je v zákoně obsaženo a co se jím sleduje pak soud ve shodě s žalovaným vychází z toho, že účelem Zákona o POZE je v zájmu ochrany klimatu a ochrany životního prostředí, především podpora a využití obnovitelných zdrojů a zvyšování podílu obnovitelných zdrojů na spotřebě primárních energetických zdrojů k dosažení stanovených cílů stanovených EU primárně pak promítnutí Směrnice č. 2009/28/ES 2009 o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů. Základním úkolem Směrnice je nastavení legislativního rámce pro postupné zvyšování využívání podpory obnovitelných zdrojů. Účel právní normy je tedy nepochybný - cílem uvedeného ustanovení je získání peněžních prostředků pro následné závazné naplňování cílů, na nichž je založen Zákon o POZE a které vycházejí z právních předpisů EU.

Zákazníci ve smyslu Zákona o POZE jsou recipienti uvedené podpory a je ospravedlnitelné, aby nesli část nákladů na získávání této podpory, a to prostřednictvím úhrady za POZE. Naproti tomu zde není důvod pro úpravu, podle níž by tyto náklady nesli pouze někteří ze zákazníků, kteří ale jinak v plném rozsahu využívají výhod podpory. Uvedené rozdíly by vedly k diskriminaci zákazníků, kteří byli nuceni úhradu za POZE zaplatit, oproti zákazníkům, kteří by tuto povinnost neměli. V situaci, kdy je podporu výroby elektřiny možné čerpat i za vlastní spotřebu elektřiny, neexistuje důvod, pro který by se subjekty, u nichž k vlastní spotřebě elektřiny dochází, neměly na financování systému podpory spolupodílet.

Soud se s žalovaným shoduje v tom názoru, že pokud by dovodil, že v období od 1.1.2013 do 30.9.2013 nebyla zákonem výslovně povinnost hradit úhradu POZE stanovena a nelze ji dovodit ani ústavně konformním výkladem, bylo by nutné dovodit závěr o neoprávněnosti výběru úhrady POZE nejen ve vztahu k elektřině, kterou vyrobila společnost [REDAKCE] a následně spotřeboval či dále distribuoval žalobce, ale rovněž by v daném časovém období docházelo k neoprávněnosti výběru úhrady POZE ve vztahu ke všem ostatním subjektům, kteří odebírali elektřinu z RDS provozované žalovaným.

Jedná se nepochybně o subjekty v řádu tisíců osob ať již právnických či fyzických (a v rámci území celé České republiky jistě o počty osob řádově vyšší), kterým by při výkladu, který zastává žalobce za podpory argumentace, které se mu dostalo ze strany ERÚ a jeho předsedkyně ve shora uvedeném správním řízení, byly v období od 1.1.2013 do 30.9.2013 účtovány úhrady POZE ze strany poskytovatele služeb distribuce elektřiny neoprávněně, když

ani jim (pokud zákonná úprava nevymezovala výslovně adresáty této povinnosti) tehdy zákon takovou povinnost neukládal.

Takový závěr by však nastolil stav, kdy ačkoliv zákon výslovně stanoví žalovanému povinnost hradit operátorovi trhu úhrady POZE, nebyla by zde žádná skupina subjektů, od níž by bylo možné takovou úhradu žádat, což rozhodně nebylo a není ve shodě se smyslem a účelem Zákona o POZE.

Jako hodné zřetele soud hodnotí rovněž další skutečnosti. Z důvodové zprávy k Zákonu o POZE žádným způsobem neplyne, že by zákonodárce (v podobě Poslanecké sněmovny ČR) chtěl při přijetí Zákona o POZE okruh adresátů povinnosti hradit úhradu POZE oproti stavu plynoucímu z úpravy účinné do 31.12.2012 (srov. § 33 odst. 2 Pravidel trhu s elektřinou) snižovat, natož tuto množinu adresátů povinnosti ponechat zcela prázdnou.

Byl to pak Energetický regulační úřad, který až v době, kdy již byl přijat Zákon o POZE, prostřednictvím vyhlášky č. 438/2012 Sb., bez jakéhokoliv věcného zdůvodnění a zejména bez náhrady zrušil s účinností od 1.1.2013 ustanovení § 33 Pravidel trhu s elektřinou, které okruh adresátů povinnosti hradit úhradu POZE obsahoval.

Že se jednalo o krok nekoncepční bez vazby na s účinností od 1.1.2013 přijímaný Zákon o POZE plyne z toho, že jak Ministerstvo průmyslu a obchodu průmyslu a obchodu (srov. č.l. 109), tak rovněž samotný ERÚ (ve svém výkladovém stanovisku č. 2/2013 ze dne 11. července 2013 na č.l. 107) dovozovali závěr, že příspěvkem na podporu elektřiny produkovanou podporovanými zdroji má být zatížena veškerá spotřeba elektřiny tak, jak tomu bylo i před účinností zákona č. 165/2012 Sb. a že se tedy povinnost hradit úhradu POZE vztahuje také v době po 1.1.2013 na lokální spotřebu elektřiny (tj. spotřebu elektřiny žalobce v rámci jím provozované LDS).

Z ustanovení § 28 Zákona o POZE plyne, že finanční prostředky na uvedenou podporu (tj. podporu podporovaných zdrojů energie) se mají získat jednak ze státního rozpočtu a jednak z úhrady za POZE, když na tyto prostředky měl, v souladu s ustanovením § 13 odst. 1 a 28 odst. 1 Zákona o POZE, nárok operátor trhu, jímž je společnost OTE, a.s. (tj. navrhovatel ve shora zmiňovaném řízení před ERÚ). Z ustanovení § 28 odst. 6 Zákona o POZE plyne, že uvedené prostředky tvoří skutečné výnosy operátora trhu a je z nich hrazena podpora výroby elektřiny a provozní podpora tepla v České republice. Limit finančních prostředků, kterými na podporu výroby elektřiny a provozní podporu tepla přispívá stát, je stanoven vládním nařízením. Zbylé prostředky je nutné vybrat ve formě úhrady za POZE. Je tedy zřejmé, že pro to, aby byl celý systém podpory udržitelný, musí prostředky od státu spolu s prostředky z úhrady za POZE být v takové výši, jaká je následně přerozdělena mezi příjemce podpory, nikoliv nižší. Soud se shoduje s žalovaným v názoru, že je v zájmu všech, kteří se na úhradě Příspěvku POZE podílejí, aby jeho výše byla co nejnižší. V případě, kdy by se v rozhodném období úhrada POZE neměla hradit (neboť by neexistoval adresát takové povinnosti), vznikl by všem subjektům, které úhrady POZE hradily, nárok na její vrácení. To by však vedlo při realizaci takového postupu (který zvolil svou žalobou žalobce), že by v systému podpory výroby elektřiny chyběly finanční prostředky v řádu miliard korun, se kterými tento systém počítal, a které na své financování využil (viz. Příloha č. 6 Vyhlášky o regulaci cen, která s úhradou POZE za vlastní spotřebu počítá). Výsledkem tohoto deficitu značné části prostředků financování zákonem předpokládaného systému podpory by byl vznik potřeby tento deficit dodatečně doplnit, což nepředpokládá patrně jiný zdroj, než že by se tak stalo z prostředků státního rozpočtu. Soud prozatím nezaznamenal, že by se nároku založeného na tvrzeních a argumentaci žalobce domáhal vůči některému z provozovatelů RDS subjekt na úrovni

zákazníka z řad fyzických osob, nicméně z jeho vlastní činnosti je mu známo, že se nároků obdobných požadavku žalobce domáhá více subjektů a že jejich požadavky za rozhodné období dosahují rovněž částek v řádu stovek miliónů Kč. Proto se soud ztotožňuje s žalovaným i v tom směru, že na výkladu, který zastává žalovaný a rovněž soud prvního stupně v tomto rozhodnutí je dán veřejný zájem.

Soud tedy ve shodě se shora uvedenými skutečnostmi rekapituluje, že v důsledku historického a teleologického výkladu nelze spojovat právní nárok na účtování úhrady POZE pouze s elektřinou, u níž je přítomna složka distribuce elektřiny. I pro případ, že by se však jako správný jevil závěr, že při definování úhrady POZE jako složky ceny za distribuci, je možné účtovat úhradu POZE pouze tam, kde dochází k distribuci elektřiny, vznikají zde při posuzování nároku žalobce problémy, neboť po skutkovém posouzení vztahů existujících v jím provozované LDS lze dovodit shodu s žalovaným v tom směru, že při výkladu právních předpisů v rozhodném období ve shodě s argumentací žalobce, by zde docházelo k nerovnoprávným vztahům mezi zákazníky.

Bez ohledu na množství elektřiny, které se tento problém týká (když množství toků elektřiny v rámci LDS provozované žalobcem bylo v řízení mezi stranami sporné) je třeba souhlasit s dílčím závěrem, že v posuzovaném případě došlo k distribuci elektřiny dvakrát. Poprvé ve vztahu žalobce a žalovaného, kdy žalovaný distribuoval žalobci v rozhodném období shora již vymezené nesporné množství elektřiny. Za tuto elektřinu měl žalobce povinnost uhradit cenu za distribuci, jejíž součástí byl i Příspěvek POZE. Ke druhé distribuci elektřiny došlo mezi žalobcem a jeho zákazníky, kdy žalobce distribuoval elektřinu svým zákazníkům a ti by měli (při výkladu spočívajícím na spojení oprávnění účtovat POZE s prvkem distribuce elektřiny) povinnost hradit za dodanou elektřinu cenu za distribuci, jejíž součástí by měla být rovněž úhrada POZE.

Z podkladů předložených žalobcem je patrné, že zákazníci žalobce úhradu POZE hradili právě žalobci. Soud se pak shoduje s argumentací žalovaného, že z ustanovení § 28 odst. 1 Zákona o POZE je nutné dovodit, že provozovatel RDS je povinen odvádět operátorovi trhu nikoliv pouze ty úhrady POZE, které vyúčtuje přímo, nýbrž veškeré úhrady POZE (tj. i ty, které hradí zákazníci, kterým je elektřina distribuována provozovatelem LDS). Způsob, jakým se úhrady POZE hrazené zákazníky LDS dostanou k provozovateli RDS, pak upravují podzákonné předpisy (zejm. § 27 – 32 pravidel trhu s elektřinou). Tyto podzákonné předpisy však žádné povinnosti a práva provozovatelů RDS či LDS nezakládají, když právo provozovatelů RDS vybírat úhrady POZE (jak od svých zákazníků, tak od provozovatelů LDS) vyplývá přímo ze Zákona o POZE.

V situaci, kdy soud stojí před volbou varianty výkladu, zda žalovaný neměl nárok obdržet úhradu POZE za elektřinu, kterou distribuoval žalobce svým zákazníkům, z důvodu chybějící právní úpravy a žalobce si tedy takto vybrané úhrady POZE mohl ponechat a varianty, podle níž měl žalovaný právo na tyto úhrady POZE s tím, že měl povinnost je odvést operátorovi trhu, je soud nucen souhlasit s tím, že první varianta zakládá protiprávní stav bezdůvodného obohacení na straně žalobce, přičemž druhá varianta (pokud je výklad právní úpravy založen na shora uvedeném závěru o existenci hradit úhrady POZE za veškerou elektřinu včetně žalobcem spotřebované) protiprávní stav nezakládá.

Závěr v tom směru, že žalobce jako provozovatel LDS nebyl v rozhodném období povinen hradit úhrady POZE, je neudržitelný i vzhledem k argumentaci o porušení zákazu diskriminace mezi zákazníky, na níž žalované dle soudu přiléhavě poukázal.

Dle § 25 odst. 10 písm. d) Energetického zákona má provozovatel distribuční soustavy (tj. nejen žalovaný jako provozovatel RDS ale rovněž žalobce jako provozovatel LDS) povinnost mimo jiné zajišťovat všem účastníkům trhu s elektřinou neznevýhodňující podmínky pro distribuci elektřiny distribuční soustavou.

Situace, v níž by povinnost odvádět úhradu POZE měl pouze ten zákazník, který by byl přímo připojen do RDS, ale již ne ten zákazník, který by byl připojen do LDS považuje rovněž soud za diskriminační, když se shoduje rovněž v názoru na to, že zákaz diskriminace představuje stěžejní princip demokratického právního státu.

Soud se tedy sice ztotožňuje se závažností argumentu žalobce (převzatého z argumentace v rozhodnutí předsedkyně ERÚ) v podobě ústavně zakotveného pravidla, že povinnosti mohou být ukládány pouze zákonem či na základě zákona a v jeho mezích. Problém však je, že přes svou zdánlivou přesvědčivost výklad učiněný ze strany předsedkyně ERÚ neobstojí před možností jiného výkladu, který ve sporu poskytla strana žalovaná, a to sice výkladu teleologického. Při jeho využití soud ve shodě s žalovaným dospívá k závěru, že aplikace zákonné úpravy ve smyslu, který dovozuje žalobce (a též ERU) přináší v dalších vztazích, do kterých vstupují žalobce i žalovaný prvky, které jsou neslučitelné se spravedlivou úpravou předmětné oblasti vztahů, když zakládají vztahy nerovnosti a diskriminace (zejm. mezi zákazníky provozovatele LDS oproti zákazníkům RDS).

S poukazem na žalovaným učiněný odkaz na ústavněkonformní interpretaci právních předpisů (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 48/95) tedy soud v situaci, kdy určité ustanovení právního předpisu umožňuje dvě různé interpretace, přičemž jedna je v souladu s ústavními zákony a mezinárodními smlouvami podle čl. 10 Ústavy České republiky, a druhá je s nimi v rozporu, interpretoval ustanovení § 13 a § 28 Zákona POZE ústavně konformním způsobem, který nezakládá ve vztazích dotčených subjektů právní úpravy prvky diskriminace a tedy přijal závěr, že v období od 1.1.2013 do 30.9.2013 bylo prostřednictvím ustanovení § 28 odst. 1 Zákona o POZE ve spojení s výkladem souvisejících podzákonných norem (viz. výše) upraveno oprávnění žalovaného účtovat úhradu POZE i za tu elektřinu, kterou žalobce označil jako „vlastní spotřeba elektřiny“.

Proto soud nárok žalobce na vydání bezdůvodného obohacení shledal v celém rozsahu nedůvodným, neboť dospěl k závěru, že účtování úhrad POZE se v rozsahu, která žádal žalobce vrátit, dělo na základě právního důvodu.

Z důvodu tohoto právního závěru nemohl soud vyhovět žalobě ani v tom směru, pokud stejný požadavek uplatňoval žalobce s poukazem na vznik škody, který mu měl žalovaný neoprávněným účtováním předmětných úhrad v období od 1.1.2013 do 30.9.2013 způsobit. Proto i požadavek žalobce na náhradu škody soud v celém rozsahu zamítnul.

V důsledku shora zaujatého právního závěru se soud v řízení nebyl nucen zabývat dalšími argumenty žalovaného, nicméně vzhledem k závažnosti sporu (co do částky žalobcem požadované a rozsahu obdobných nároků jiných žalobců) má za to, že je vhodné se i s těmito dalšími argumenty žalovaného vypořádat.

Žalovaný zejména v řízení zpochybňoval svou pasivní legitimaci s poukazem na skutečnost, že nebyl povinen hradit úhradu POZE operátorovi trhu ze svých vlastních prostředků, ale z prostředků vybraných od jiných subjektů a veškeré takto vybrané prostředky, které od žalobce (i dalších subjektů) žalovaný obdržel jako úhradu POZE, obratem odvedl operátorovi

trhu. Žalovaný proto s poukazem na výběr judikatury (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2552/2011, sp. zn. 33 Odo 477/2003) dovozoval, že žalobce musí požadavek na vrácení vydaného plnění (úhrad POZE) uplatnit u subjektu, který má současně předmětné plnění ve své dispozici, kdy žalovaný dovozoval, že tímto subjektem je operátor trhu.

Ustanovení § 451 odst. 1 zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále OZ 1964) stanovilo, že ten, kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat. V odstavci druhém téhož ustanovení OZ 1964 dále uváděl, že bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.

Žalovaný namítal, že na jeho straně zejména nebyla dána podmínka nutná pro vznik bezdůvodného obohacení spočívající v získání majetkového prospěchu. V daném případě totiž nenastalo zvětšení majetku žalovaného, neboť žalovaný Zákonem o POZE předvídaným způsobem odeslal platbu úhrady POZE operátorovi trhu. Jelikož v daném případě došlo ze strany žalovaného k následnému odevzdání jím přijatého plnění oprávněné osobě, nemohlo na jeho straně ke vzniku bezdůvodného obohacení dojít.

Soud se shoduje s argumentací žalovaného, že pokud by výběr úhrad POZE nebyl v rozhodném období v rozsahu nárokovaném žalobcem ze strany žalovaného oprávněný, tak v situaci, kdy je z právní úpravy jednoznačně odvoditelný konečný adresát těchto úhrad (společnost [REDAKCE] není možné považovat žalovaného za subjekt, který by se přijetím takovým úhrad POZE obohatil, ovšem pouze za předpokladu, že by žalovaný prokázal, že skutečně jím přijaté platby úhrad POZE byly v rozsahu nárokovaném žalobcem k vrácení poukázány operátorovi trhu s elektřinou.

Z faktur společnosti [REDAKCE], vystavených žalovanému na základě zákona č. 165/2012 Sb. za období vztahující se co do vykazovaných toků elektřiny k rozhodnému období od 1.1.2013 do 30.9.2013 (srov. č.l. 406-414) má soud ve spojení s potvrzeními o úhradě těchto faktur (srov. č.l. 415-423) za prokázané, že žalovaný společnosti [REDAKCE] za toto období uhradil vždy částku ve výši, kterou [REDAKCE] žalovanému vyúčtovala, což byla za období ledna 2013 částka 1.672.000.584,82 Kč, za období února 2013 částka 1.918.238.466,11 Kč, za období března 2013 částka 1.639.760.506,31 Kč, za období dubna 2013 částka 1.688.691.091,53 Kč, za období května 2013 částka 1.585.773.813,33 Kč, za období června 2013 částka 1.291.776.231,43 Kč, za období července 2013 částka 1.687.931.836,33 Kč, za období srpna 2013 částka 1.515.243.638,01 Kč a za období září 2013 částka 1.668.822.295,44 Kč.

Z této skutečnosti však bez dalšího nelze dovodit, že by žalovaný v těchto úhradách realizoval rovněž platby úhrady POZE za elektřinu vyrobenou společností [REDAKCE] pro potřeby jí samé i dalších subjektů v rámci LDS provozované žalobcem. Za účelem prokázání této skutečnosti by tedy byl soud nucen s patřičným poučením ve smyslu ustanovení § 118a o.s.ř. žalovaného na tuto skutečnost upozornit a poučit jej o potřebě označení dalších tuto skutečnost prokazujících důkazů. Vzhledem k zaujatému právnímu názoru však soud takové poučení ve věci neshledal nezbytným, když žalobu zamítnul s poukazem na existenci právního důvodu k účtování úhrad POZE, jejichž vrácení se žalobce domáhá.

Pokud jde o argument žalovaného, že vzhledem k dobré víře žalovaného při účtování (a přijímání) žalobcem k vrácení požadovaného plnění nelze požadavku žalobce beztak vyhovět, soud se naopak ztotožňuje s poukazem žalobce, že úprava v jejímž rámci je rozlišováno, zda k obohacení došlo v dobré či zlé víře, byla přijata až s účinností od 1.1.2014. I když se tedy soud shodne s žalovaným potud, že nejméně od doby, kdy ERÚ vydal své, později jím samotným zpochybňované, stanovisko k aplikaci Zákona o POZE, žalovaný účtoval úhrady POZE žalobci za vlastní spotřebu elektřiny v dobré víře (pokud bude současně prokázáno, že si takto vybrané úhrady POZE neponechal), nelze argumenty vycházející z aplikace příslušných ustanovení nového občanského zákoníku (§ 3000 zákona č. 89/2012 Sb.) ve věci použít, neboť v rozhodném období nebyla ještě taková právní úprava účinná. K užití argumentace založené na tvrzení, že žalovaným obdržené finanční prostředky (úhrady POZE) žalovaný ještě v roce 2013 postoupil jednak operátorovi trhu a jednak, ve formě DPH státu by pak žalovanému (po příslušném poučení ze strany soudu) zbývalo, aby skutečnost, že úhrady POZE odvedl společnosti [REDAKCE] a DPH z účtovaných úhrad odvedl státu, v řízení dále prokazoval, když ani doklady, jimiž žalovaný doposud takovou skutečnost dokládal (srov. souhrnné doklady o platbách DPH na č.l. 424-432), nelze bez dalšího za přesvědčivý důkaz o skutečnosti tvrzené žalovaným považovat.

Rovněž až v situaci, kdy by žalovaný prokázal, že úhrady POZE odvedl společnosti [REDAKCE] a DPH z účtovaných úhrad odvedl státu, bylo by možné z takové skutečnosti (jako jedné z mnoha dalších, k nimž by soud byl nucen přihlédnout) případně dovozovat dobrou víru žalovaného ve smyslu ustanovení § 7 nového občanského zákoníku, který stanoví, že se má za to, že ten, kdo jednal určitým způsobem, jednal poctivě a v dobré víře, přičemž tato jedna ze základních zásad, na nichž je založen nový občanský zákoník, má být ve smyslu ustanovení § 3030 občanského zákoníku použita i na práva a povinnosti, která se posuzují podle dosavadních právních předpisů.

Soud se dále ještě vyjádří ke skutkovým okolnostem, které by ve věci byly významné, pokud by právní názor soudu o tom, že k účtování úhrad POZE s množstvím elektřiny, která byla dodána do LDS provozované žalobcem bez využití RDS provozované žalovaným, zde v rozhodném období právní důvod neexistoval.

V takovém případě je nepochybné, že by se soud musel zabýval posouzením otázky, zda je žalobce oprávněn požadovat žalovanému v rozhodném období zaplacené úhrady POZE v celém žalobou uplatněném rozsahu, když žalobce tvrdí, že jeho požadavek se týká „vlastních dodávek elektřiny“, což je elektřina, která byla vyrobena a dodána do LDS provozované žalobcem bez využití RDS provozované žalovaným.

Z žalobcem předložených důkazů (výkazy žalobce) plyne, že pod pojmem vlastní dodávky elektřiny zahrnul součet dvou položek výkaznictví (srov. č.l. 138), a to sice celkové lokální spotřeby výrobců (za období od 1.1.2013 do 30.9.2013 činila 538.466,521 MWh) a netechnologické spotřeby [REDAKCE] (za období od 1.1.2013 do 30.9.2013 činila 20.458,138 MWh), což v součtu za celé rozhodné období představuje množství 558.924,659 MWh, které byly předmětem v žalobě uváděné fakturace ze strany žalovaného.

K položce „celková lokální spotřeba výrobců“ dospěl žalobce v rámci výkaznictví tak, že od vykazované položky „Celková spotřeba v LDS“ (za období od 1.1.2013 do 30.9.2013 činila 801.038,140 MWh) odečetl položku „EL nákup z ČEZ přes linky“, což je oběma stranami odsouhlasené množství elektřiny, které v rozhodném období žalobce nakoupil od žalovaného (za celé rozhodné období v objemu 195.185,835 MWh) a dále položku „Technologická

spotřeba [REDAKCE] (za období od 1.1.2013 do 30.9.2013 činila 67.385,784 MWh). Technologickou spotřebou elektřiny pak je podle § 2 odst. 2 písm. a) pravidel trhu s elektřinou spotřeba elektrické energie na výrobu elektřiny při výrobě elektřiny nebo elektřiny a tepla v hlavním výrobním zařízení i pomocných provozech, které s výrobou přímo souvisejí, včetně výroby, přeměny nebo úpravy paliva, ztrát v rozvodu vlastní spotřeby i ztrát na zvyšovacích transformátorech výroby elektřiny pro dodávku do distribuční soustavy nebo přenosové soustavy.

Z výkazů žalobce je také zřejmé, že žalobce pod pojem vlastní dodávky elektřiny zahrnuje rovněž elektřinu, kterou v rámci LDS dodává svým zákazníkům.

Pokud by tedy soud zaujal ve svém nynějším rozhodnutí nesprávný právní názor v podobě závěru, že k úhradě POZE žalovanému zde byl právní důvod i pokud jde o veškerou elektřinu, která byla dodána do LDS provozované žalobcem bez užití RDS provozované žalovaným (tj. elektřiny, která byla vyrobena společností [REDAKCE] byl by soud nucen zvažovat okolnost vycházející z právního názoru, že nárok na úhradu POZE zde v rozhodném období byl případně pouze ve vztahu k množství elektřiny, u níž prvek distribuce (ať již ze strany žalovaného či žalobce zcela absentoval), což by znamenalo z výkaznictví žalobce (případně za využití dalších důkazů) učinit skutkový závěr o tom, jaké množství elektřiny žalobce v rozhodném období sám spotřeboval (tj. bez distribuce jiným subjektům) a v jakém množství je možné spolehlivě uzavřít, že se k této elektřině nemohl vztahovat prvek distribuce ze strany žalovaného.

Pokud by soud vycházel z údaje výkaznictví žalobce o tom, že v rozhodném období žalobce sám spotřeboval elektřinu v množství 504.027,533 MWh (srov. položka „[REDAKCE] na č.l. 643) připouští ve shodě s žalobcem jako logický závěr, že pokud od takto vykázané spotřeby žalobce odečte soud celkové množství elektřiny dodané v rozhodném období z RDS provozované žalovaným v rozsahu 195.185,835 MWh (položka [REDAKCE]), představuje rozdíl těchto položek množství elektřiny, u kterého prvek distribuce přítomen není a u kterého by při správnosti argumentace žalobce připadal závěr o tom, že na úhrady POZE ve vztahu k tomuto množství elektřiny by měl žalobce vůči žalovanému nárok. Z výkaznictví žalobce plyne, že v rozhodném období se jedná o elektřinu v rozsahu 308.842,778 MWh, což při jednotkové ceně úhrady POZE ve výši 583 Kč/MWh odpovídá celkové částce úhrady POZE ve výši 180.055.339,57 Kč bez DPH a tedy 217.866.960,88 Kč včetně DPH. Protože však soud ve věci zaujal právní názor odlišný od argumentace žalobce, nebylo možné shora uvedený argument o minimální nezpochybnitelné výši nároku žalobce v řízení v jeho prospěch využít.

Soud tedy na závěr rekapituluje, že z obou v žalobě a jejím rozšíření uvedených právních důvodů (ať již jako požadavek na vydání bezdůvodného obohacení či jako požadavek na náhradu škody) soud oprávněnost požadavku žalobce na zaplacení žalované částky ve výši 394.282.222,21 Kč s příslušenstvím v podobě úroku z prodlení neshledal, a proto žalobu v celém rozsahu zamítnul.

Žalovaný měl v řízení plný procesní úspěch, a proto mu soud dle § 142 odst. 1 o.s.ř. přiznal plnou náhradu nákladů řízení, která je tvořena náklady zastoupení účastníka advokátem, které soud stanovil podle vyhl.č. 177/1996 Sb., kdy náklady sestávají z odměny dle § 7 a § 11 ve výši 3.535.350,- Kč (za 17 úkonů právní služby po 202.020,- Kč z tarifní hodnoty 394.282.222,21 Kč - převzetí zastoupení, účast na jednání soudu dne 2.5.2016, 25.7.2016, 3.10.2016, 1.11.2016, 30.1.2017 v rozsahu 2 úkonů, a dne 20.3.2017, sepis vyjádření k žalobě

ze dne 21.12.2015, spis vyjádření ze dne 29.4.2016, spis vyjádření ze dne 30.5.2016, spis vyjádření ze dne 13.7.2016, spis vyjádření ze dne 9.8.2016, spis vyjádření ze dne 22.9.2016, spis závěrečného návrhu ze dne 27.10.2016 a spis repliky ze dne 14.2.2017; za ½ úkon po 101.010,- Kč – účast na jednání soudu dne 4.4.2017) a z náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb. ve výši 5.400,- Kč za shora uvedených 18 úkonů právní služby po 300,- Kč; to vše včetně DPH v sazbě 21 % z odměny a náhrad. Celkem tak soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení v částce 4.284.308,- Kč.

Lhůtu k plnění soud stanovil dle § 160 odst. 1 o.s.ř..

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Děčíně.

Nebude-li povinnost uložená tímto rozsudkem splněna řádně a včas, lze se jejího splnění domáhat návrhem na soudní výkon rozhodnutí.

V Děčíně dne 4. dubna 2017

Za správnost vyhotovení:
Lucie Kazimírová

Mgr. Vladimír Diviš, v.r.
soudce